

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 51

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

27 lutego 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 51/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 37 z 13.2.2010.	1
--------------	---	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 51/02	Sprawa C-284/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego)	2
2010/C 51/03	Sprawa C-294/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego i towarów o podwójnym przeznaczeniu, cywilnym i wojskowym)	3

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 51/04	Sprawa C-372/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego) 3	3
2010/C 51/05	Sprawa C-387/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu o podwójnym przeznaczeniu, cywilnym i wojskowym) 4	4
2010/C 51/06	Sprawa C-409/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego) 5	5
2010/C 51/07	Sprawa C-461/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego) 5	5
2010/C 51/08	Sprawa C-239/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego) 6	6
2010/C 51/09	Sprawa C-45/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel — Belgia) — Spector Photo Group NV, Chris Van Raemdonck przeciwko Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantie- en Verzekering (CBFA) (Dyrektywa 2003/6 — Stosowanie informacji poufnych — Stosowanie informacji wewnętrznych — Sankcje — Przesłanki) 6	6
2010/C 51/10	Sprawa C-227/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca — Hiszpania) — Eva Martín Martín przeciwko EDP Editores SL (Dyrektywa 85/577/EWG — Artykuł 4 — Ochrona konsumentów — Umowy zawarte poza lokalem przedsiębiorstwa — Prawo odstąpienia od umowy — Obowiązek poinformowania przez przedsiębiorcę — Nieważność umowy — Właściwe środki) .. 7	7
2010/C 51/11	Sprawa C-248/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 — art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b), art. 10-15, 17, 18 i 26 — Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego — Odpady — Składowanie bez wcześniejszej obróbki — Brak oficjalnych kontroli — Instalacje zapewniające bezpieczeństwo gospodarowania produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego — Eksploatacja — Brak zezwolenia — Spalanie surowców szczególnego ryzyka — Brak odpowiednich metod) 8	8
2010/C 51/12	Sprawa C-305/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Consorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare (CoNISMa) przeciwko Regione Marche (Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18 — Pojęcia przedsiębiorcy budowlanego, dostawcy i usługodawcy — Pojęcie wykonawcy — Uniwersytety i instytuty badawcze — Konsorcjum utworzone przez uniwersytety i organy administracji publicznej — Zasadniczy cel statutowy o charakterze niezarobkowym — Dopuszczenie do udziału w postępowaniu o udzielanie zamówienia publicznego) 8	8

2010/C 51/13	Sprawa C-376/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Włochy) — Serrantoni Srl, Consorzio stabile edili srl przeciwko Comune di Milano (Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuły 43 WE i 49 WE — Zasada równego traktowania — Konsorcja przedsiębiorstw — Zakaz konkurencyjnego udziału w tym samym zamówieniu „consorzio stabile” („konsorcjum stałego”) i będącej jego członkiem spółki) 9	9
2010/C 51/14	Sprawy połączone C-410/08 — 412/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Swiss Caps AG przeciwko Hauptzollamt Singen (Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Pozycje 1515, 1517, 2106 i 3004 — Kapsułki żelatynowe — Olej z ryb, kielków pszenicy i czarnuszki siewnej — Pojęcie opakowania) 9	9
2010/C 51/15	Sprawa C-455/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 89/665/EWG oraz 92/13/EWG — Zamówienia publiczne na dostawy i roboty budowlane — Procedura odwoławcza od decyzji o udzieleniu zamówienia — Minimalny odstęp czasu pomiędzy zawiadomieniem przegrywających oferentów o decyzji o udzieleniu zamówienia a podpisaniem umowy dotyczącej tego zamówienia) 10	10
2010/C 51/16	Sprawa C-505/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 11	11
2010/C 51/17	Sprawa C-586/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Angelo Rubino przeciwko Ministero dell'Università e della Ricerca (Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie dyplomów — Pojęcie zawodu regulowanego — Wybór z góry określonej liczby osób na podstawie oceny porównawczej przyznający tytuł, którego ważność jest ograniczona w czasie — Krajowe uprawnienia naukowe — Profesor uniwersytecki) 11	11
2010/C 51/18	Sprawa C-120/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 1999/31/WE — Składowanie odpadów — Pojęcia „składowisko podziemne”, „gaz składowiskowy” i „eluat” — Obowiązek określania wartości progowych, po przekroczeniu których można stwierdzić wystąpienie znaczącego negatywnego wpływu składowiska odpadów na jakość wód gruntowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie w odniesieniu do regionu Walonii) 12	12
2010/C 51/19	Sprawy połączone C-450/07 i C-451/07: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 9 listopada 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Roche SpA (C-450/07), Federazione nazionale unitaria dei Titolari di Farmacia italiani (Federfarma) (C-451/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalenie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Artykuł 4 — Zamrożenie cen — Obniżenie cen) 12	12
2010/C 51/20	Sprawa C-281/08 P: Postanowienie Trybunału z dnia 24 listopada 2009 r. — Landtag Schleswig-Holstein przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Zdolność procesowa parlamentu regionalnego) 13	13

2010/C 51/21	Sprawa C-353/08: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 9 listopada 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — A. Menarini — Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, FIRMA Srl, Laboratori Guidotti SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Artykuł 4 ust. 1 — Zamrożenie cen — Obniżenie cen) 13
2010/C 51/22	Sprawa C-553/08 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 grudnia 2009 r. — Powerserv Personalservice GmbH, dawniej Manpower Personalservice GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Manpower Inc. (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 51 ust. 1 i 2 — Wniosek o unieważnienie — Odwołanie wzajemne — Słowny wspólnotowy znak towarowy MANPOWER — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Uzyskanie charakteru odróżniającego w następstwie używania) 14
2010/C 51/23	Sprawy połączone C-561/08 P i C-4/09: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 23 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Gerasimosowi Potamianosowi (C-561/08 P) i Gerasimos Potamianos przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (C-4/09 P) (Odwołanie — Służba publiczna — Pracownik tymczasowy — Nieodnowienie umowy na czas określony — Akt niekorzystny) 15
2010/C 51/24	Sprawa C-85/09 P: Postanowienie Trybunału z dnia 29 października 2009 r. — Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares, Lda przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Żądanie naprawienia szkody poniesionej z powodu szeregu zaniechań Komisji w związku ze stosowaniem dyrektywy 93/42/EWG — Brak związku przyczynowego między zarzucanymi zaniechaniami a szkodą poniesioną przez skarżącą przy sprzedaży wadliwych termometrów cyfrowych — Skarga oczywiście bezzasadna) 15
2010/C 51/25	Sprawa C-143/09: Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 17 września 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság — Republika Węgierska) — Pannon GSM Távközlési Rt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Przystąpienie do Unii Europejskiej — Dyrektywa 2002/22/WE — Stosowanie w czasie — Właściwość Trybunału) 16
2010/C 51/26	Sprawa C-198/09: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 9 listopada 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — IFB Stroder Srl przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalanie cen produktów leczniczych przeznaczonych do użytku przez człowieka — Artykuł 4 — Zamrożenie cen — Obniżka cen) 16
2010/C 51/27	Sprawa C-333/09: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 27 listopada 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de prud'hommes de Caen — Francja) — Sophie Noël przeciwko SCP Brouard Daude, syndyk Pronuptia Boutiques Province SA, Centre de Gestion et d'Étude AGS IDF EST (Odesłanie prejudycjalne — Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Międzynarodowy Pakt praw obywatelskich i politycznych — Zasada równości traktowania — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę z przyczyn ekonomicznych — Brak związku z prawem wspólnotowym — Oczywisty brak właściwości Trybunału) ... 17
2010/C 51/28	Sprawa C-443/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Cosenza (Włochy) w dniu 13 listopada 2009 r. — C.C.I.A.A. di Cosenza przeciwko Grillo Star srl Fallimento 18

2010/C 51/29	Sprawa C-504/09 P: Odwołanie wniesione w dniu 4 grudnia 2009 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-183/07, Polska przeciwko Komisji	18
2010/C 51/30	Sprawa C-517/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgia) w dniu 11 grudnia 2009 r. — RTL Belgium SA (dawniej TVI SA)	19
2010/C 51/31	Sprawa C-522/09: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Rumunii	20
2010/C 51/32	Sprawa C-525/09: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	21
2010/C 51/33	Sprawa C-526/09: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	21
2010/C 51/34	Sprawa C-529/09: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii	21
2010/C 51/35	Sprawa C-531/09: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	22
2010/C 51/36	Sprawa C-532/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 30 września 2009 r. w sprawie T-166/08 Ivanov przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 grudnia 2009 r. przez Vladimira Ivanova	22
2010/C 51/37	Sprawa C-533/09: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	23
2010/C 51/38	Sprawa C-538/09: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	23
2010/C 51/39	Sprawa C-539/09: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec	24
2010/C 51/40	Sprawa C-540/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 21 grudnia 2009 r. — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp przeciwko Skatteverket	24
2010/C 51/41	Sprawa C-544/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 6 października 2009 r. w sprawie T-21/06, Niemcy przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 grudnia 2009 r. przez Republikę Federalną Niemiec	25
2010/C 51/42	Sprawa C-553/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 28 października 2009 r. w sprawie T-137/08 BCS SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 grudnia 2009 r. przez BCS SpA	26
2010/C 51/43	Sprawa C-40/10: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	27

2010/C 51/44	Sprawa C-466/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej	27
2010/C 51/45	Sprawa C-544/08: Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 4 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej	27
2010/C 51/46	Sprawa C-548/08: Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 12 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji	28
2010/C 51/47	Sprawa C-15/09: Postanowienie prezesa piątej izby Trybunału z dnia 26 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej	28
2010/C 51/48	Sprawa C-42/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	28
2010/C 51/49	Sprawa C-171/09: Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 2 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej	28
2010/C 51/50	Sprawa C-183/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	28
2010/C 51/51	Sprawa C-184/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	28
2010/C 51/52	Sprawa C-192/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	28
2010/C 51/53	Sprawa C-206/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	29
2010/C 51/54	Sprawa C-207/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowackiej	29
2010/C 51/55	Sprawa C-220/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 12 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty	29
2010/C 51/56	Sprawa C-252/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 19 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	29

Sąd

2010/C 51/57	Połączone sprawy T-355/04 i T-446/04: Wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2010 r. — Co-Frutta przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące wspólnotowego rynku przywozu bananów — Dorozumiana odmowa udostępnienia poprzedzająca odmowę wyraźną — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Przestrzeganie terminów — Wstępna zgoda państwa członkowskiego — Obowiązek uzasadnienia) 30	30
2010/C 51/58	Sprawy połączone T-252/07, T-271/07 i T-272/07: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2010 r. — Sungro i in. przeciwko Radzie i Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Wspólna polityka rolna — Zmiana wspólnotowego systemu wsparcia z tytułu produkcji bawełny — Rozdział 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, wprowadzony do tego rozporządzenia na mocy art. 1 pkt 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 864/2004 — Stwierdzenie przez Trybunał nieważności wymienionych przepisów — Związek przyczynowy) 30	30
2010/C 51/59	Sprawa T-460/07: Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2010 r. — Nokia przeciwko OHIM — Medion (LIFE BLOG) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego LIFE BLOG — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy LIFE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Częściowa odmowa rejestracji) 31	31
2010/C 51/60	Sprawa T-355/08 P: Wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2010 r. — De Fays przeciwko Komisji (Odwołanie — Odwołanie wzajemne — Służba publiczna — Urzędnicy — Urlopy — Zwolnienie chorobowe — Nieusprawiedliwiona nieobecność stwierdzona w następstwie badań lekarskich — Zaliczenie nieobecności na poczet urlopu corocznego — Utrata wynagrodzenia) 31	31
2010/C 51/61	Sprawa T-254/08: Postanowienie Sądu z dnia 22 grudnia 2009 r. — Associazione Giùlemanidallajuve przeciwko Komisji (Domniemywane naruszenia art. 81 WE i 82 WE — Skarga do Komisji — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska przez Komisję kładące kres bezczynności — Umożnienie postępowania) 32	32
2010/C 51/62	Sprawa T-71/09: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 stycznia 2010 r. — Química Atlântica przeciwko Komisji (Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska — Skarga o odszkodowanie — Paragraf 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu — Niedopuszczalność) 32	32
2010/C 51/63	Sprawa T-95/09 R II: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 stycznia 2010 r. — United Phosphorus przeciwko Komisji (Postanowienie w przedmiocie środka tymczasowego — Dyrektywa 91/414/EWG — Decyzja dotycząca niewłączenia napropamidu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG — Przedłużenie środka w zakresie zawieszenia wykonania) 32	32
2010/C 51/64	Sprawa T-446/09: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 8 stycznia 2010 r. — Escola Superior Agrária de Coimbra przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Program Life — Zwrot części wypłaconych kwot — Zlecenie windykacji — Nota obciążeniowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Szkoda finansowa — Wyjątkowe okoliczności — Brak pilnego charakteru) 33	33
2010/C 51/65	Sprawa T-464/09: Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko New Acoustic Music i Anna Hildur Hildibrandsdottir 33	33

2010/C 51/66	Sprawa T-486/09: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2009 — Polska przeciwko Komisji	34
2010/C 51/67	Sprawa T-498/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 29 września 2009 r. w sprawie F-102/07 Kerstens przeciwko Komisji, wniesione przez Petrusa Kerstensa w dniu 9 grudnia 2009 r.	35
2010/C 51/68	Sprawa T-502/09: Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2009 r. — Inovis przeciwko OHIM — Sonaecom (INOVIS)	35
2010/C 51/69	Sprawa T-503/09: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2009 r. — Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen (AK 47)	36
2010/C 51/70	Sprawa T-505/09: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2009 r. — Carlyle przeciwko OHIM — Mascha & Regner Consulting (CAFE CARLYLE)	36
2010/C 51/71	Sprawa T-506/09: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2009 r. — Carlyle przeciwko OHIM — Mascha & Regner Consulting (THE CARLYLE)	37
2010/C 51/72	Sprawa T-513/09: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2009 r. — Baena Grupo przeciwko OHIM — Neuman y Galdeano del Sel (wzory)	37
2010/C 51/73	Sprawa T-514/09: Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2009 r. — De Post przeciwko Komisji	38
2010/C 51/74	Sprawa T-515/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 7 października 2009 r. w sprawie F-3/08 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia	39
2010/C 51/75	Sprawa T-516/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 7 października 2009 r. w sprawie F-122/07 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia	40
2010/C 51/76	Sprawa T-517/09: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Alstom przeciwko Komisji	40
2010/C 51/77	Sprawa T-519/09: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Toshiba przeciwko Komisji	41
2010/C 51/78	Sprawa T-521/09: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Areva T&D przeciwko Komisji	42
2010/C 51/79	Sprawa T-522/09: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Gemmi Furs przeciwko OHIM— Lemmi Fashion (GEMMI)	43
2010/C 51/80	Sprawa T-523/09: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Smart Technologies przeciwko OHIM (WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH)	44
2010/C 51/81	Sprawa T-524/09: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2009 r. — Meredith przeciwko OHIM (BETTER HOMES AND GARDENS)	44
2010/C 51/82	Sprawa T-528/09: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2009 r. — Hubei Xinyegang Steel przeciwko Radzie	45

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

*(2010/C 51/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej***

Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-284/05) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego)**

(2010/C 51/02)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i P. Aalto, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii (przedstawiciele: T. Pynnä, E. Bygglin, J. Heliskoski i A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciel: J. Molde, pełnomocnik), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i U. Forstthoff, pełnomocnicy), Republika Grecka (przedstawiciele: E.-M. Mamouna i M. K. Boskovits, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: I. M. Braguglia, pełnomocnik, G. De Bellis, avvocato dello Stato), Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Inez Fernandes, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciel: A. Falk)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1), a w okresie po dniu 31 maja

2002 r., rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Zwolniony z należności celnych przywóz materiałów wojennych i towarów o podwójnym przeznaczeniu, cywilnym i wojskowym

Sentencja

- 1) Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyły na niej na mocy art. 26 WE, art. 20 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny oraz w rezultacie Wspólnej taryfy celnej, zwalniając w latach 1998–2002 z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego, jak również uchybiła zobowiązaniom, które ciążyły na niej na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r., a także na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot wskutek odmowy obliczenia, ustalenia i udostępnienia Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych związanych z tym przywozem, a także zapłacenia odsetek za zwłokę należnych z tytułu nieudostępnienia Komisji Wspólnot Europejskich tych środków własnych.
- 2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Włoska, Republika Portugalska i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 271 z 29.10.2005.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji**

(Sprawa C-294/05) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego
i towarów o podwójnym przeznaczeniu, cywilnym i
wojskowym)**

(2010/C 51/03)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Ström
van Lier, P. Dejmek i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Kruse i
A. Falk, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna
Niemiec (przedstawiciel: M. Lumma, pełnomocnik), Republika
Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik), Królestwo
Danii (przedstawiciel: J. Molde, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom)
nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję
88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych
Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1), a w okresie po dniu 31 maja
2002 r., rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z
dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE,
Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot
(Dz.U. L 130, s. 1) — Zwolniony z należności celnych przywóz
materiałów wojennych i towarów o podwójnym przeznaczeniu,
cywilnym i wojskowym

Sentencja

1) Nie dokonując ustalenia i płatności na rzecz Komisji Wspólnot
Europejskich środków własnych niepobranych w okresie od dnia 1
stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. w ramach przy-
wozu materiałów wojennych i towarów przeznaczonych do użytku
cywilnego i wojskowego oraz nie dokonując zapłaty odsetek za
zwłokę związanych z niedokonaniem płatności rzeczonych środków
własnych na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich, Królestwo
Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które ciążyły na nim odpo-
wiednio na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG,
Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego
decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków włas-
nych Wspólnot, zmienione go rozporządzeniem Rady (Euratom,

WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r., do dnia 31 maja
2000 r., a od tego dnia na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia
Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r.
wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu
środków własnych Wspólnot.

2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

3) Republika Federalna Niemiec, Republika Finlandii i Królestwo
Danii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 3.9.2005.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej
Niemiec**

(Sprawa C-372/05) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego)**

(2010/C 51/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Cattab-
riga, G. Wilms, D. Triantafyllou i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele:
M. Lumma, pełnomocnik, C. von Donat, Rechtsanwalt)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przed-
stawiciel: J. Bering Liisberg, pełnomocnik), Republika Grecka
(przedstawiciele: E.-M. Mamouna, A. Samoni-Rantou i K. Bosko-
vits, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciele:
E. Bygglin i A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom)
nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję
88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych
Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1) oraz w okresie po dniu 31 maja
2000 r. rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1150/2000 z
dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE,
Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot
(Dz.U. L 130, s. 1) — Zwolniony z należności celnych przywóz
sprzętu wojskowego

Sentencja

1) Odmawiając obliczenia, ustalenia i udostępnienia Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych związanych z przywozem sprzętu wojskowego w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. oraz odmawiając zapłaty odsetek za zwłokę należnych w wyniku nieudostępnienia rzeczonych środków własnych Komisji Wspólnot Europejskich, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciążyły na niej na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r. oraz na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Królestwo Danii, Republika Grecka i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**

(Sprawa C-387/05) (¹)

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu o podwójnym
przeznaczeniu, cywilnym i wojskowym)**

(2010/C 51/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms, L. Visaggio i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I. M. Braguglia, pełnomocnik, G. De Bellis, avvocato dello Stato)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciel: J. Bering Liisberg, pełnomocnik), Republika Grecka (przedstawiciele: E.-M. Mamouna, A. Samoni-Rantou i K. Boskovits, pełnomocnicy), Republika Portugalska (przedstawiciele: C. Guerra Santos, L. Inez Fernandes i J. Gomes, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciel: A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnik),

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 26 WE i szeregu postanowień w zakresie przepisów celnych [art. 20 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), art. 2, 9, 10 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 1555, s. 1)] i odpowiednich przepisów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. (Dz.U. L 130, s. 1) — Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu o podwójnym przeznaczeniu, cywilnym i wojskowym — Odmowa obliczenia kwot, które należało pobrać i przekazać Wspólnotom tytułem ich środków własnych

Sentencja

1) Zwalniając z należności celnych przywóz sprzętu mogącego mieć zastosowanie zarówno do celów cywilnych, jak i wojskowych, w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. oraz odmawiając obliczenia, ustalenia i udostępnienia Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych, których nie pobrano wskutek tego zwolnienia, a także odsetek za zwłokę należnych z tytułu nieudostępnienia tych środków własnych Komisji Wspólnot Europejskich w przewidzianym terminie, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyły na niej po pierwsze, na mocy art. 26 WE, art. 20 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, a także w rezultacie Wspólnej taryfy celnej, oraz po drugie, na mocy art. 2, 9, 10 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r., oraz na mocy art. 2, 9, 10 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Królestwo Danii, Republika Grecka, Republika Portugalska i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 22 z 28.1.2006.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej**

(Sprawa C-409/05) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego)**

(2010/C 51/06)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: C. Cattabriga, D. Triantafyllou, H. Støvlbæk i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (Przedstawiciele: A. Samoni-Rantou, E.-M. Mamouna i K. Boskovits, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (Przedstawiciel: J. Bering Liisberg, pełnomocnik), Republika Włoska (Przedstawiciel: I. Braguglia, pełnomocnik, G. De Bellis, avvocato dello Stato), Republika Portugalska (Przedstawiciele: C. Guerra Santos, L. Inez Fernandes i J. Gomes, pełnomocnicy), Republika Finlandii (Przedstawiciele: J. Heliskoski i A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (EWG, EURATOM) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, EURATOM w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1) i w okresie po 31 maja 2000 r., rozporządzenia Rady (WE, EURATOM) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, EURATOM w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Przywóz i zwolnienie z opłat celnych sprzętu wojskowego

Sentencja

1) Odmawiając obliczenia i dokonania płatności na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych niepobranych w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. w ramach przywozu sprzętu wojskowego przy zastosowaniu zwolnienia z należności celnych oraz odmawiając uiszczenia odsetek za zwłokę związanych z brakiem zapłaty rzeczonych środków własnych na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyły na niej na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia

8 lipca 1996 r., do dnia 31 maja 2000 r., a od tej daty na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Królestwo Danii, Republika Włoska, Republika Portugalska i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 10 z 14.1.2006.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii**

(Sprawa C-461/05) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego)**

(2010/C 51/07)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: C. Cattabriga, G. Wilms, D. Triantafyllou i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii (Przedstawiciele: J. Molde, J. Bering Liisberg i B. Weis Fogh, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (Przedstawiciele: E.-M. Mamouna, A. Samoni-Rantou i K. Boskovits, pełnomocnicy), Republika Portugalska (Przedstawiciele: C. Guerra Santos, L. Inez Fernandes i J. Gomes, pełnomocnicy), Republika Finlandii (Przedstawiciele: E. Bygglin i A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155) oraz, w zakresie dotyczącym okresu po dniu 31 maja 2000 r., naruszenie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130) — Zwolniony z cła przywóz sprzętu wojskowego

Sentencja

- 1) Odmawiając obliczenia i dokonania płatności na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych niepobranych w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. w ramach przywozu sprzętu wojskowego przy zastosowaniu zwolnienia z należności celnych oraz wskutek odmowy uiszczenia odsetek za zwłokę związanych z brakiem zapłaty rzeczonych środków własnych na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich, Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyły na nim na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r. do dnia 31 maja 2000 r., a od tej daty na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.
- 2) Królestwo Danii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Grecka, Republika Portugalska i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 48 z 25.2.2006.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2009 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**

(Sprawa C-239/06) (¹)

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Zwolniony z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego)**

(2010/C 51/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: G. Wilms, C. Cattabriga i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (Przedstawiciele: I. Braguglia, pełnomocnik, G. De Bellis, avvocato dello Stato)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (Przedstawiciele: E.-M. Mamouna i A. Samoni-Rantou oraz M. K. Boskovits, pełnomocnicy), Republika Finlandii (Przedstawiciel: A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie wykonania decyzji

88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1) oraz odpowiednich przepisów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Przywóz ze zwolnieniem z cła sprzętu wojskowego — Odmowa obliczenia sumy, którą należało pobrać i udostępnić jako środki własne Wspólnot

Sentencja

- 1) Zwalniając z należności celnych przywóz sprzętu wojskowego w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. oraz odmawiając obliczenia, ustalenia i udostępnienia Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych, których nie pobrano wskutek tego zwolnienia i odsetek za zwłokę należnych z tytułu nieudostępnienia tych środków własnych Komisji Wspólnot Europejskich w przewidzianym terminie, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyły na niej na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 r., oraz na mocy art. 2 i 9–11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Grecka i Republika Finlandii pokrywają własne koszty

(¹) Dz.U. C 178 z 29.7.2006.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 grudnia 2009 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hof van beroep te Brussel — Belgia) —
Spector Photo Group NV, Chris Van Raemdonck
przeciwko Commissie voor het Bank-, Financie- en
Assurantiewezen (CBFA)**

(Sprawa C-45/08) (¹)

**(Dyrektywa 2003/6 — Stosowanie informacji poufnych —
Stosowanie informacji wewnętrznych — Sankcje —
Przesłanki)**

(2010/C 51/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Spector Photo Group NV, Chris Van Raemdonck

Strona pozwana: Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen (CBFA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Brussel — Wykładnia art. 2 i 14 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania [stosowania] poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. L 96, s.16) i art. 1 dyrektywy Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonującej dyrektywę 2003/6/WE (Dz.U. L 339, s. 70) — Stosowanie informacji wewnętrznych — Harmonizacja maksymalna niepozostawiająca państwom członkowskim swobody w zakresie definiowania stosowania informacji poufnych — Sankcje, jakie mogą zostać nałożone — Przesłanki

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie stosowania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) należy interpretować w ten sposób, iż okoliczność, że osoba wskazana w akapicie drugim tego przepisu, która posiada informacje wewnętrzne i nabywa lub zbywa albo podejmuje próbę nabycia lub zbycia na rachunek własny lub na rzecz osoby trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio, instrumentów finansowych, których dotyczą te informacje oznacza, że osoba ta „stosuje te informacje” w rozumieniu rzeczoności przepisu, z zastrzeżeniem przestrzegania prawa do obrony, a w szczególności prawa do obalenia tego domniemania. Kwestię tego, czy rzeczona osoba naruszyła zakaz stosowania informacji poufnych należy analizować w świetle celu tej dyrektywy, którym jest ochrona integralności rynków finansowych i wzmacnianie zaufania inwestorów opierającego się w szczególności na zapewnieniu, że będą oni traktowani jednakowo i że będą chronieni przed nienależytym zastosowaniem informacji wewnętrznych.
- 2) Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2003/6 należy interpretować w ten sposób, iż korzyść gospodarcza wynikająca z zastosowania informacji poufnych może stanowić element mający znaczenie dla określenia skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej sankcji. Metoda obliczania tej korzyści gospodarczej, a w szczególności moment lub okres, jaki należy wziąć pod uwagę, należą do prawa krajowego.
- 3) Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2003/6 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie poza sankcjami administracyjnymi wskazanymi w tym przepisie przewidziało możliwość nałożenia sankcji karnej o charakterze pieniężnym, nie należy uwzględniać możliwości zastosowania lub wysokości ewentualnej późniejszej sankcji karnej w celu oceny skutecznego, proporcjonalnego i odstraszającego charakteru sankcji administracyjnej.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca — Hiszpania) — Eva Martín Martín przeciwko EDP Editores SL

(Sprawa C-227/08) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 85/577/EWG — Artykuł 4 — Ochrona konsumentów — Umowy zawarte poza lokalem przedsiębiorstwa — Prawo odstąpienia od umowy — Obowiązek poinformowania przez przedsiębiorcę — Nieważność umowy — Właściwe środki)

(2010/C 51/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Salamanca

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eva Martín Martín

Strona pozwana: EDP Editores SL

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Salamanca — Wykładnia art. 4 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (Dz.U. L 372, s. 31) — Art. 3 WE, 95 WE i 153 WE — Art. 38 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do odstąpienia od umowy — Obowiązek przedsiębiorcy podania określonych informacji — Środki ochrony konsumentów w razie niewykonania — Nieważność umowy i właściwość sądu krajowego

Sentencja

Artykuł 4 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa nie stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy stwierdził z urzędu nieważność umowy podlegającej zakresowi przedmiotowemu tej dyrektywy ze względu na to, że konsument nie został poinformowany o przysługującym mu prawie odstąpienia od umowy, nawet wówczas, gdy konsument nie podniósł tej nieważności w żadnym momencie postępowania przed właściwymi sądami krajowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-248/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 — art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b), art. 10-15, 17, 18 i 26 — Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego — Odpady — Składowanie bez wcześniejszej obróbki — Brak oficjalnych kontroli — Instalacje zapewniające bezpieczeństwo gospodarowania produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego — Eksploatacja — Brak zezwolenia — Spalanie surowców szczególnego ryzyka — Brak odpowiednich metod)

(2010/C 51/11)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Tserepa-Lacombe i A. Markoulli, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Kontolimos, S. Charitaki, E.-M. Mamouna i Chalkias, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 2, art. 10-15, 17, 18 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273, s. 1) — Składowanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego bez wcześniejszej obróbki — Brak oficjalnych kontroli

Sentencja

- 1) Nie stosując właściwie i nie nakładając obowiązku przestrzegania rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi w zakresie, w jakim dotyczy ono składowania odpadów bez wcześniejszej obróbki, braku oficjalnych kontroli, zezwolenia na instalacje służące do gospodarowania produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego i do spalania surowców szczególnego ryzyka, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b), art. 10-15, 17, 18 i 26 rozporządzenia nr 1774/2002.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Consorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare (CoNISMa) przeciwko Regione Marche

(Sprawa C-305/08) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18 — Pojęcia przedsiębiorcy budowlanego, dostawcy i usługodawcy — Pojęcie wykonawcy — Uniwersytety i instytuty badawcze — Konsorcjum utworzone przez uniwersytety i organy administracji publicznej — Zasadniczy cel statutowy o charakterze niezarobkowym — Dopuszczenie do udziału w postępowaniu o udzielanie zamówienia publicznego)

(2010/C 51/12)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Consorzio Nazionale Interuniversitario per le Scienze del Mare (CoNISMa)

Strona pozwana: Regione Marche

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Wykluczenie z postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego na usługi w zakresie opracowania danych geofizycznych podmiotów o charakterze niezarobkowym, działających w celach badawczych, takich jak uniwersytety

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności art. 1 ust. 2 lit. a) oraz art. 8 akapity pierwszy i drugi, które odwołują się do pojęcia „wykonawca”, należy rozumieć w ten sposób, że zezwalają one na udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na usługi podmiotom, które nie mają zasadniczo celu zarobkowego, nie posiadają struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa i nie są w sposób stały obecne na rynku, takim jak uniwersytety i instytuty badawcze, jak również zgrupowania powołane przez uniwersytety i organy administracji publicznej.

2) Dyrektywę 2004/18 należy interpretować w ten sposób, iż niezgodna z nią jest wykładnia przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które zakazują podmiotom niemającym zasadniczo celu zarobkowego, takim jak uniwersytety i instytuty badawcze, udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, podczas gdy prawo krajowe zezwala takim podmiotom na oferowanie usług objętych tym zamówieniem.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Włochy) — Serrantoni Srl, Consorzio stabile edili srl przeciwko Comune di Milano

(Sprawa C-376/08) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuły 43 WE i 49 WE — Zasada równego traktowania — Konsorcja przedsiębiorstw — Zakaz konkurencyjnego udziału w tym samym zamówieniu „consorzio stabile” („konsorcjum stałego”) i będącej jego członkiem spółki)

(2010/C 51/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Serrantoni Srl, Consorzio stabile edili srl

Strona pozwana: Comune di Milano

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Wykładnia art. 39 WE, 43 WE, 49 WE i 81 WE oraz art. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Przepisy krajowe

przewidujące automatyczne wykluczenie przedsiębiorstw będących członkami konsorcjum przedsiębiorców, w przypadku udziału tego ostatniego w postępowaniu.

Sentencja

Wykładni prawa wspólnotowego należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się ono uregulowaniu krajowemu, takiemu jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które przewiduje — w ramach postępowania w zakresie udzielania zamówienia publicznego, którego wartość nie przekracza progu wskazanego w art. 7 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, lecz które ma niewątpliwie znaczenie transgraniczne — automatyczne wykluczenie z udziału w tym postępowaniu i nałożenie sankcji karnych zarówno w stosunku do konsorcjum stałego, jak i przedsiębiorstw będących jego członkami, gdy te ostatnie przedstawiły konkurencyjne w stosunku do tego konsorcjum oferty w ramach tego samego postępowania, nawet jeśli oferta tego konsorcjum nie została złożona na rachunek i w interesie tych przedsiębiorstw.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008 r.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Swiss Caps AG przeciwko Hauptzollamt Singen

(Sprawy połączone C-410/08 — 412/08) (¹)

(Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Pozycje 1515, 1517, 2106 i 3004 — Kapsułki żelatynowe — Olej z ryb, kielków pszenicy i czaruszki siewnej — Pojęcie opakowania)

(2010/C 51/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Swiss Caps AG

Strona pozwana: Hauptzollamt Singen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Baden-Württemberg — Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 267, s. 1) — Pozycje 1517 (Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zawierających lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów, z niniejszego działu, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje, objęte pozycją 1516) i 2106 (Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone) — Punkt A ust. 5 lit. b) pierwszej sekcji pierwszej części załącznika I — Klasyfikacja taryfowa preparatu z oleju z ryb zawierającego dodatek witaminy E w kapsułkach składających się z żelatyny, glicerolu i wody — Pojęcie opakowania

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2388/2000 z dnia 13 października 2000 r. należy interpretować w ten sposób, że:

- przetwory spożywcze podawane w formie kapsułek żelatynowych zawierających 600 mg koncentratu oleju z ryb tłoczonego na zimno oraz 22,8 mg koncentratu witaminy E w otoczce składającej się z 212,8 mg żelatyny, 77,7 mg glicerolu i 159,6 mg wody oczyszczonej, mające funkcję suplementu żywnościowego;
- przetwory spożywcze podawane w formie kapsułek żelatynowych zawierających 580 mg oleju z kielków pszenicy w otoczce z 250 mg granulatu skrobi, mające funkcję suplementu żywnościowego;
- przetwory spożywcze podawane w formie kapsułek żelatynowych zawierających 500 mg tłoczonego na zimno oleju z czarnuszki siewnej, 38,7 mg oleju sojowego, 18,8 mg witaminy E, 16 mg masła skondensowanego, 10 mg lecytyny, 8,2 mg wosku, 8 mg pantotenu wapnia, 0,2 mg kwasu foliowego i 0,11 mg biotyny w otoczce składającej się z 313,97 mg wywaru żelatynowego (47,3 % żelatyny, 17,2 % gliceryny, 35,5 % wody), 4,30 mg pasty z dwutlenku tytanu (50 %) i gliceryny (50 %), jak również 1,73 mg pasty z żółtocieniny chinolinowej (25 %) i gliceryny (75 %), mające funkcję suplementu żywnościowego

są objęte pozycją CN 2106.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.
Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-455/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 89/665/EWG oraz 92/13/EWG — Zamówienia publiczne na dostawy i roboty budowlane — Procedura odwoławcza od decyzji o udzieleniu zamówienia — Minimalny odstęp czasu pomiędzy zawiadomieniem przegrywających oferentów o decyzji o udzieleniu zamówienia a podpisaniem umowy dotyczącej tego zamówienia)

(2010/C 51/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciel: D. O'Hagan, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 ust. 1 oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33) — Naruszenie art. 1 ust. 1 oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 76, s. 14) — Obowiązek stworzenia w prawie krajowym skutecznej i szybkiej procedury odwoławczej umożliwiającej niezakwalifikowanemu oferentowi podważenie decyzji w przedmiocie udzielenia zamówienia — Termin na wniesienie środka ochrony prawnej.

Sentencja

- 1) Poprzez uchwalenie art. 49 Statutory Instrument No. 329 of 2006 oraz art. 51 Statutory Instrument no. 50 of 2007 Irlandia ustanowiła zasady zawiadamiania oferentów o decyzjach instytucji i podmiotów zamawiających w taki sposób, że możliwa jest sytuacja, iż oferenci zostaną w wyczerpujący sposób poinformowani o przyczynach odrzucenia ich oferty już po upływie okresu zawieszenia poprzedzającego zawarcie umowy, tym samym to państwo członkowskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane w brzmieniu ustalonym przez dyrektywę Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. raz na mocy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów

wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji.

2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-505/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2010/C 51/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i M. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (Przedstawiciele: M. Lumma i N. Graf Vitzthum, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów prawnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. U. L 255 s. 22)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i nie informując Komisji Europejskiej w tym względzie, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 24.01.2009.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Angelo Rubino przeciwko Ministero dell'Università e della Ricerca

(Sprawa C-586/08) (¹)

(Dyrektywa 2005/36/WE — Uznawanie dyplomów — Pojęcie zawodu regulowanego — Wybór z góry określonej liczby osób na podstawie oceny porównawczej przyznający tytuł, którego ważność jest ograniczona w czasie — Krajowe uprawnienia naukowe — Profesor uniwersytecki)

(2010/C 51/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Angelo Rubino

Strona pozwana: Ministero dell'Università e della Ricerca

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. c) WE i art. 47 ust. 1 WE oraz przepisów dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych — Uregulowanie krajowe niepozwalające na uznanie kwalifikacji zawodowych profesora uniwersyteckiego, uzyskanych w innym państwie członkowskim

Sentencja

Fakt, że dostęp do zawodu jest zarezerwowany dla kandydatów będących laureatami procedury mającej na celu wybór wcześniej określonej liczby osób w oparciu o ocenę porównawczą tych kandydatów, nie zaś w drodze zastosowania bezwzględnych kryteriów i przyznającej tytuł, którego obowiązywanie jest ściśle ograniczone w czasie, nie skutkuje tym, że zawód ten będzie stanowił zawód regulowany w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

Niemniej jednak art. 39 WE i 43 WE wymagają, żeby kwalifikacje nabyte w innych państwach członkowskich były w pełni uznawane i należycie uwzględniane w ramach takiej procedury.

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. —
Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii**

(Sprawa C-120/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 1999/31/WE — Składowanie odpadów — Pojęcia „składowisko podziemne”, „gaz składowiskowy” i „eluat” — Obowiązek określania wartości progowych, po przekroczeniu których można stwierdzić wystąpienie znaczącego negatywnego wpływu składowiska odpadów na jakość wód gruntowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie w odniesieniu do regionu Walonii)

(2010/C 51/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. van Beek i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: T. Materne, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak pełnej transpozycji do prawa walońskiego art. 2 lit. f), j) i k) i pkt 4 pkt C załącznika III do dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1) — Pojęcia „składowisko podziemne”, „gaz składowiskowy” i „eluat” — Obowiązek określania wartości progowych, po przekroczeniu których można stwierdzić wystąpienie znaczącego negatywnego wpływu składowiska odpadów na jakość wód gruntowych

Sentencja

- 1) Nie zapewniając transpozycji w odniesieniu do regionu walońskiego art. 2 lit. f), j) i k), a także pkt 4 pkt C załącznika III do dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 9 listopada 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Roche SpA (C-450/07), Federazione nazionale unitaria dei Titolari di Farmacia italiani (Federfarma) (C-451/07) przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Sprawy połączone C-450/07 i C-451/07) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Artykuł 4 — Zamrożenie cen — Obniżenie cen)

(2010/C 51/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Roche SpA

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, s. 8) — Produkty lecznicze, których ceny zostały zamrożone — Tryby postępowania w przypadku ewentualnego obniżenia cen

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych powinien być interpretowany w ten sposób, że właściwe organy danego państwa członkowskiego — pod warunkiem, że spełnione zostały wymogi przewidziane w tym przepisie — mogą przyjąć środki mające ogólny zakres polegające na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych nawet wtedy, gdy przyjęcie tych środków nie zostało poprzedzone zamrożeniem tych cen.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, że pod warunkiem, że spełnione zostały wymogi przewidziane w tym przepisie, przyjęcie środków polegających na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych jest możliwe kilka razy w roku, i to przez okres kilku lat.

- 3) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, aby środki zmierzające do kontroli cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych były przyjmowane na podstawie prognoz wydatków, pod warunkiem, że zostały spełnione wymogi przewidziane w tym przepisie oraz że owe prognozy zostały oparte na obiektywnych i możliwych do sprawdzenia czynnikach.
- 4) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, że do państw członkowskich należy określenie z uwzględnieniem celu przejrzystości, do którego dąży ta dyrektywa, a także z uwzględnieniem wymogów przewidzianych w tej dyrektywie, kryteriów, na podstawie których należy dokonać sprawdzenia warunków makroekonomicznych, o których mowa w tym przepisie, oraz że kryteria te mogą zasadzać się wyłącznie na wydatkach farmaceutycznych, na wszystkich wydatkach związanych ze zdrowiem lub też na innych rodzajach wydatków.
- 5) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w następujący sposób:
- państwa członkowskie powinny przewidzieć, że we wszystkich przypadkach przedsiębiorstwu, którego dotyczy środek polegający na zamrożeniu lub obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych, przysługuje możliwość wystąpienia o odstępstwo od ceny nałożonej na podstawie tych środków;
 - mają one obowiązek zapewnić, że zostanie wydana umotywowana decyzja odnośnie do każdego takiego wniosku; oraz
 - rzeczywisty udział zainteresowanego przedsiębiorstwa polega, po pierwsze, na wystarczającym wskazaniu szczególnych powodów uzasadniających jego wniosek o odstępstwo, oraz po drugie, na przedstawieniu dodatkowych szczegółowych informacji, w przypadku gdy informacje przedstawione na poparcie jego wniosku nie są wystarczające.

(¹) Dz.U. C 297 z 8.12.2007.

Postanowienie Trybunału z dnia 24 listopada 2009 r. — Landtag Schleswig-Holstein przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-281/08 P) (¹)

(Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Zdolność procesowa parlamentu regionalnego)

(2010/C 51/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Landtag Schleswig-Holstein (przedstawiciele: S. R. Laskowski, Privatdozentin, J. Caspar, Professor)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i B. Martenczuk, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 3 kwietnia 2008 r. w sprawie T-236/06 Landtag Schleswig-Holstein przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 marca i 23 czerwca 2005, na mocy których wnoszącemu odwołanie odmówiono dostępu do dokumentu SEK (2005) 420 z dnia 22 marca 2005 r. zawierającego analizę prawną dotyczącą projektu decyzji ramowej będącej przedmiotem dyskusji w Radzie w sprawie zatrzymywania danych przetwarzanych i przechowywanych w związku ze świadczeniem publicznych usług łączności elektronicznej lub danych przekazywanych przez publiczne sieci łączności do celów zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i karania przestępstw, w tym także działalności terrorystycznej — Zdolność procesowa parlamentu regionalnego — Prawo do bycia wysłuchanym — Pojęcie „osoby prawnej” z art. 230 WE, akapit czwarty.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Landtag Schleswig-Holstein zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 260 z 11.10.2008.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 9 listopada 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — A. Menarini — Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, FIRMA Srl, Laboratori Guidotti SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA przeciwko Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

(Sprawa C-353/08) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Artykuł 4 ust. 1 — Zamrożenie cen — Obniżenie cen)

(2010/C 51/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Menarini — Industrie Farmaceutiche Riunite Srl, FIRMA Srl, Laboratori Guidotti SpA, Menarini International Operations Luxembourg SA, Istituto Lusofarmaco d'Italia SpA, Malesi Istituto Farmacobiologico SpA

Strona pozwana: Ministero della Salute, Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Przy udziale: Bracco SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, s. 8) — Produkty lecznicze, których ceny zostały zamrożone — Tryby postępowania w przypadku ewentualnego obniżenia cen

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych powinien być interpretowany w ten sposób, że właściwe organy danego państwa członkowskiego — pod warunkiem, że spełnione zostały wymogi przewidziane w tym przepisie — mogą przyjąć środki mające ogólny zakres polegające na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych nawet wtedy, gdy przyjęcie tych środków nie zostało poprzedzone zamrożeniem tych cen.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, że pod warunkiem, że spełnione zostały wymogi przewidziane w tym przepisie, przyjęcie środków polegających na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych jest możliwe kilka razy w roku, i to przez okres kilku lat.
- 3) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, aby środki zmierzające do kontroli cen wszystkich produktów leczniczych lub niektórych kategorii produktów leczniczych były przyjmowane na podstawie prognoz wydatków, pod warunkiem, że zostały spełnione wymogi przewidziane w tym przepisie oraz że owe prognozy zostały oparte na obiektywnych i możliwych do sprawdzenia czynnikach.
- 4) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 powinien być interpretowany w ten sposób, że do państw członkowskich należy określenie z uwzględnieniem celu przejrzystości, do którego dąży ta dyrektywa, a także z uwzględnieniem wymogów przewidzianych w tej dyrektywie, kryteriów, na podstawie których należy dokonać sprawdzenia

warunków makroekonomicznych, o których mowa w tym przepisie, oraz że kryteria te mogą zasadzać się wyłącznie na wydatkach farmaceutycznych, na wszystkich wydatkach związanych ze zdrowiem lub też na innych rodzajach wydatków.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 grudnia 2009 r. — Powerserv Personalservice GmbH, dawniej Manpower Personalservice GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Manpower Inc.

(Sprawa C-553/08 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 51 ust. 1 i 2 — Wniosek o unieważnienie — Odwołanie wzajemne — Słowny wspólnotowy znak towarowy MANPOWER — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Uzyskanie charakteru odróżniającego w następstwie używania)

(2010/C 51/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Powerserv Personalservice GmbH, dawniej Manpower Personalservice GmbH (przedstawiciel: B. Kuchar, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Manpower Inc. (przedstawiciele: A. Bryson, barrister i V. Marsland, solicitor)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-405/05 Powerserv Personalservice przeciwko OHIM i Manpower, na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 22 lipca 2005 r., oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień, na mocy której oddalono wniosek o unieważnienie dotyczący słownego wspólnotowego znaku towarowego „MANPOWER” dla towarów należących do klas 9, 16, 35, 41 i 42 — Błędna ocena charakteru odróżniającego znaku towarowego — Brak dokonania ponownej oceny dowodów na okoliczność uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania po rozszerzeniu kręgu właściwych odbiorców względem kręgu odbiorców uwzględnionego w zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej

Sentencja

- 1) Odwołanie wniesione przez Powerserv Personalservice GmbH zostaje oddalone.
- 2) Odwołanie wzajemne wniesione przez Manpower Inc. zostaje oddalone.
- 3) Powerserv Personalservice GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 23 października 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Gerasimosowi Potamianosowi (C-561/08 P) i Gerasimos Potamianos przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (C-4/09 P)

(Sprawy połączone C-561/08 P i C-4/09) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Pracownik tymczasowy — Nieodnowienie umowy na czas określony — Akt niekorzystny)

(2010/C 51/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy) (C-561/08 P), Gerasimos Potamianos (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis) (C-4/09 P)

Druga strona postępowania: Gerasimos Potamianos (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis) (C-4/09 P), Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy) (C-561/08 P)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 15 października 2007 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, w którym Sąd uznał za dopuszczalną skargę wniesioną przez Gerasimosa Potamianos przeciwko powiadomieniu go przez dyrektora generalnego DG „Badania” o tym, iż zawarta z nim umowa o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego nie zostanie przedłużona po upływie czasu, na jaki została zawarta — Pojęcie „niekorzystny akt” — Rozbieżności pomiędzy wykładnią dokonaną z jednej strony przez Trybunał, a z drugiej strony przez Sąd Pierwszej Instancji i Sąd do spraw Służby Publicznej.

Sentencja

- 1) Odwołania zostają odrzucone.
- 2) Każda ze stron zostaje obciążona własnymi kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 44 z 21.02.2009.
Dz.U. C 82 z 04.04.2009.

Postanowienie Trybunału z dnia 29 października 2009 r. — Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares, Lda przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-85/09 P) (¹)

(Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Żądanie naprawienia szkody poniesionej z powodu szeregu zaniechań Komisji w związku ze stosowaniem dyrektywy 93/42/EWG — Brak związku przyczynowego między zarzucanymi zaniechaniami a szkodą poniesioną przez skarżącą przy sprzedaży wadliwych termometrów cyfrowych — Skarga oczywiście bezzasadna)

(2010/C 51/24)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares, Lda (przedstawiciel: C. Mourato, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-137/07 Portela przeciwko Komisji, w którym Sąd w części odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną, a w pozostałej części oddalił jako całkowicie bezzasadną skargę zmierzającą tytułem żądania głównego, do zobowiązania Komisji do postąpienia zgodnie z przepisami art. 14b dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, s. 1) zmienionej dyrektywą 98/79/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie wyrobów medycznych używanych do diagnozy in vitro (Dz.U. L 331, s.1) przez pociągnięcie do odpowiedzialności na rzecz skarżącej za pośrednictwem Republiki Federalnej Niemiec spółki certyfikującej TÜV Rheinland Product Safety GmbH, za pomocą obowiązkowej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, o której mowa w pkt 6 załącznika XI do dyrektywy 93/42, którą wspomniana spółka zawarła, oraz, jeżeli zarzucana szkoda nie może zostać naprawiona poprzez żądanie główne, tytułem żądania ewentualnego do zasądzenia odszkodowania za szkody poniesione z powodu różnych zaniechań Komisji.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares, Lda zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 102 z 01.5.2009.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 17 września 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság — Republika Węgierska) — Pannon GSM Távközlési Rt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa

(Sprawa C-143/09) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Przystąpienie do Unii Europejskiej — Dyrektywa 2002/22/WE — Stosowanie w czasie — Właściwość Trybunału)

(2010/C 51/25)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pannon GSM Távközlési Rt.

Strona pozwana: Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Fővárosi Bíróság — Wykładnia Aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. L 236, s. 33), art. 10, 87 ust. 1 i art. 249 WE, a także dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Podział kosztu netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej pomiędzy dostawców sieci i usług łączności elektronicznej — Uregulowanie krajowe dotyczące mechanizmu podziału kosztów przewidujące stosowanie zasad sprzecznych z dyrektywą w zakresie finansowania usług powszechnych świadczonych w roku poprzedzającym przystąpienie danego państwa członkowskiego do Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), a także załącznik IV do rzeczony dyrektywy nie mają zastosowania do okoliczności faktycznych postępowania takiego, jak postępowanie przed sądem krajowym, które dotyczy wkładu w dziedzinie łączności elektronicznej, wymaganego przez organy Republiki Węgierskiej za rok 2003.

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 9 listopada 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — IFB Stroder Srl przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

(Sprawa C-198/09) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 89/105/EWG — Przejrzystość środków regulujących ustalanie cen produktów leczniczych przeznaczonych do użytku przez człowieka — Artykuł 4 — Zamrożenie cen — Obniżka cen)

(2010/C 51/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: IFB Stroder Srl

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, s. 8) — Produkty lecznicze objęte zamrożeniem cen — Tryb działania w razie ewentualnego obniżenia cen

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych należy dokonywać w ten sposób, że pod warunkiem przestrzegania wymogów wskazanych w tym przepisie, właściwe władze państwa członkowskiego mogą ustanowić środki o charakterze generalnym, polegające na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub pewnych ich kategorii, nawet jeśli ustanowienie tych środków nie jest poprzedzone zamrożeniem tych cen.
- 2) Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 należy dokonywać w ten sposób, że pod warunkiem przestrzegania wymogów wskazanych w tym przepisie, ustanowienie środków polegających na obniżeniu cen wszystkich produktów leczniczych lub pewnych ich kategorii jest możliwe kilka razy w roku, również w ciągu kilku lat.

3) Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by środki mające na celu kontrolę cen wszystkich produktów leczniczych lub pewnych ich kategorii zostały ustanowione na podstawie szacunków wydatków, pod warunkiem przestrzegania wymogów wskazanych w tym przepisie oraz oparcia tych szacunków na obiektywnych i podlegających weryfikacji elementach.

4) Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 należy dokonywać w ten sposób, że do państw członkowskich należy ustalenie — z poszanowaniem realizowanego przez tę dyrektywę celu przejrzystości oraz ustanowionych w niej wymogów — kryteriów, na podstawie których należy dokonywać weryfikacji przewidzianych w tym przepisie warunków makroekonomicznych oraz że kryteria te mogą opierać się wyłącznie na wydatkach farmaceutycznych, na całości wydatków na ochronę zdrowia czy też na różnych typach wydatków.

5) Wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy 89/105 należy dokonywać w ten sposób, że:

— państwa członkowskie muszą w każdym wypadku przewidzieć dla przedsiębiorstwa, którego dotyczy środek w postaci zamrożenia lub obniżki cen wszystkich produktów leczniczych lub pewnych ich kategorii, możliwość wystąpienia o derogację od ceny ustalonej na mocy tych środków;

— są one zobowiązane zapewnić wydawanie uzasadnionych decyzji w przedmiocie każdego wniosku tego rodzaju, oraz

— rzeczywisty udział zainteresowanego przedsiębiorstwa polega po pierwsze na prezentacji wystarczającego opisu szczególnych powodów uzasadniających wniosek o derogację, a po drugie na dostarczeniu dodatkowych, szczegółowych informacji w przypadku, gdy informacje przekazane na poparcie tego wniosku będą niewystarczające.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 27 listopada 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de prud'hommes de Caen — Francja) — Sophie Noël przeciwko SCP Brouard Daude, syndyk Pronuptia Boutiques Province SA, Centre de Gestion et d'Étude AGS IDF EST

(Sprawa C-333/09) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Międzynarodowy Pakt praw obywatelskich i politycznych — Zasada równości traktowania — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę z przyczyn ekonomicznych — Brak związku z prawem wspólnotowym — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2010/C 51/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil de prud'hommes de Caen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sophie Noël

Strona pozwana: SCP Brouard Daude, syndyk Pronuptia Boutiques Province SA, Centre de Gestion et d'Étude AGS IDF EST

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil de Prud'hommes w Caen (Francja) — Wykładnia art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Wykładnia art. 26 międzynarodowego Paktu praw obywatelskich i politycznych — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę z przyczyn ekonomicznych — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę z przyczyn osobistych — Przepisy krajowe uważane za sprzeczne z ww. postanowieniami — Naruszenie zasady równości traktowania

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne przedłożone przez Conseil de prud'hommes de Caen postanowieniem z dnia 11 czerwca 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Tribunale Ordinario di Cosenza (Włochy) w
dniu 13 listopada 2009 r. — C.C.I.A.A. di Cosenza
przeciwko Grillo Star srl Fallimento**

(Sprawa C-443/09)

(2010/C 51/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Cosenza

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: C.C.I.A.A. di Cosenza

Strona pozwana: Grillo Star srl Fallimento

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryteria ustalania podatku rocznego, o którym mowa w art. 18 lit. b) włoskiej ustawy nr 580 z dnia 29 grudnia 1993 r., które określone są w akapitach trzecim, czwartym, piątym i szóstym tego artykułu są niezgodne z dyrektywą Rady 2008/7/WE⁽¹⁾ z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, gdyż nie wchodzi one w zakres odstępstwa przewidzianego w art. 6 lit. e) tej dyrektywy?
- 2) — czy podatek roczny, przy ustalaniu którego bierze się pod uwagę pozyskanie środków niezbędnych dla wykonywania usług, których świadczenie na całym terytorium krajowym stanowi obowiązek izb handlowych ma charakter należności lub opłaty?

— czy ustanowienie „funduszu wyrównawczego” mającego na celu ujednolicenie w ramach całego terytorium państwowego wykonywania wszystkich „zadań administracyjnych” powierzonych na mocy przepisów izbom handlowym wyklucza posiadanie przez podatek roczny charakteru należności lub opłaty?

— czy przyznana poszczególnym izbom handlowym możliwość podwyższenia podatku rocznego o maksymalnie 20 % w celu współfinansowania inicjatyw zmierzających do zwiększenia produkcji i poprawy sytuacji gospodarczej jednostki terytorialnej, w której izba ma siedzibę jest zgodna z posiadaniem przez podatek charakteru należności lub opłaty?

— czy brak wyszczególnienia warunków ustalania potrzeb związanych z obsługą i aktualizacją przez izby handlowe wpisów do lub zaznaczeń w rejestrze przedsiębiorstw stoi na przeszkodzie ustaleniu posiadania przez podatek roczny charakteru należności lub opłaty?

— czy ustanowienie podatku rocznego w formie ryczałtu, przy równoczesnym braku jakichkolwiek przepisów pozwalających na sprawdzanie „w regularnych odstępach czasu” czy jest on dostosowany do przeciętnego kosztu usługi jest zgodne z posiadaniem przez abonament charakteru należności lub opłaty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 11.

**Odwwołanie wniesione w dniu 4 grudnia 2009 r. przez
Komisję Europejską od wyroku Sądu Pierwszej Instancji
z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-183/07, Polska
przeciwko Komisji**

(Sprawa C-504/09 P)

(2010/C 51/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: E. Kružíková, E. White, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Drua strona postępowania: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Rzeczpospolita Polska, Republika Węgierska, Republika Litewska, Republika Słowacka

Żądania

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-183/07,
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie na poparcie swoich żądań podnosi cztery zarzuty oparte, po pierwsze, na przekroczeniu przez Sąd swych uprawnień kontrolnych i naruszeniu procedury wpływających niekorzystnie na interesy Komisji; po drugie, na naruszeniu art. 9 ust.3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE⁽¹⁾; po trzecie na błędnej interpretacji zakresu obowiązku uzasadnienia decyzji ustanowionej w art. 296 TFUE, oraz, po czwarte, na błędzie prawnym w zakresie w jakim Sąd uznał za nierozdzielne art. 1 ust.1, art.2 ust.1 oraz art. 3 ust.1 od pozostałych przepisów zaskarżonej decyzji i w konsekwencji uznał ją za nieważną w całości.

W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd uznał za dopuszczalny zarzut przekroczenia uprawnień przez Komisję podniesiony przez stronę skarżącą dopiero na etapie repliki z naruszeniem art. 48 ust.2 regulaminu postępowania. Ponadto, Sąd sam określając do jakich przepisów prawa wspólnotowego odnosi się drugi zarzut skargi przekroczył zakres swej kontroli sądowej.

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd popełnił błąd prawny w interpretacji zakresu i sposobu wykonywania uprawnień Komisji przyznanych jej w art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

Wnosząca odwołanie podnosi w ramach pierwszej części tego zarzutu, iż Sąd stwierdziwszy brak uprawnienia Komisji do stosowania przy kontroli notyfikowanych jej KPRU II z kryteriami Załącznika III Dyrektywy 2003/87/WE zweryfikowanych danych CO₂ pochodzących z tego samego źródła (CITL) dla wszystkich Państw Członkowskich za ten sam okres (rok 2005) oraz do oparcia jej decyzji na prognozach rozwoju PKB w okresie 2005-2010 opublikowanych w tym samym okresie dla wszystkich Państw Członkowskich dokonał błędnej interpretacji art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE z naruszeniem zasady równego traktowania.

W ramach drugiej części tego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd negując prawo Komisji do niewykorzystania przy ocenie KPRU II danych użytych przez dane Państwo Członkowskie oraz do wskazania w jej decyzji odrzucającej KPRU II i przyjętej na podstawie art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE maksymalnego poziomu całkowitej ilości uprawnień, którą Państwo Członkowskie może rozdzielić, błędnie zinterpretował art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE wskutek pominięcia jej celu i przedmiotu.

Zdaniem wnoszącej odwołanie kontrola a priori KPRU II na podstawie art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE ma na celu umożliwić realizację jej celu tj. wpierać zmniejszenie gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób oraz zapewnić prawidłowe funkcjonowanie systemu wspólnotowego handlu uprawnieniami. O ile prawo do wydania decyzji odrzucającej KPRU II jest ograniczone czasowo, o tyle sposób wykonywania przez Komisję jej uprawnień kontrolnych na podstawie art. 9 ust.3 zdanie pierwsze Dyrektywy 2003/87/WE należy interpretować biorąc pod uwagę cel całego postępowania kontrolnego tj. zapewnienie, iż jedynie KPRU II zgodne z kryteriami Załącznika III w tym, w szczególności tymi ustanowionymi w pkt. 1-3, mogą stać się ostateczne i stanowić podstawę dla Państw Członkowskich do wydania ich decyzji w sprawie całkowitych ilości uprawnień do rozdzielania.

W ramach trzeciego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd stanowiąc, że Komisja powinna była wyjaśnić na ramach zaskarżonej decyzji dlaczego dane użyte w KPRU II Rzeczypospolitej Polskiej były „mniej wiarygodne” omieszczał uwzględnić całą treść uzasadnienia zawartego w motywie 5 zaskarżonej decyzji i, w każdym bądź razie, przekroczył zakres obowiązku uzasadnienia ustanowionego art. 296 TFUE.

W ramach czwartego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd w błędny sposób zastosował przesłankę rozdzielenia przepisów zaskarżonej decyzji stwierdzając, że ustępy 2-5 jej artykułów 1 i 2 odnoszące się do niezgodności KPRU II z innymi kryteriami Załącznika III Dyrektywy jak ich ustępy pierwsze nie są od nich rozdzielne. Błędna analiza Sądu doprowadziła do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

(¹) Dz. U. L. 275, str. 32; Polskie wydanie specjalne Rozdział 15 Tom 07 str. 631 — 646

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgia) w dniu 11 grudnia 2009 r. — RTL Belgium SA (dawniej TVI SA)

(Sprawa C-517/09)

(2010/C 51/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel

W sprawie: RTL Belgium (dawniej TVI SA)

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni pojęcia „faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia” określonego w art. 1 lit. c) dyrektywy z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (¹), zmienionej dyrektywą 2007/65/WE (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) należy dokonywać w ten sposób, iż można uznać że spółka z siedzibą w państwie członkowskim, która może w drodze koncesji udzielonej przez rząd tego państwa członkowskiego dostarczać audiowizualną usługę

medialną sprawuje w rzeczywistości taką kontrolę, mimo iż deleguje, z uprawnieniem do dalszego delegowania, spółce trzeciej z siedzibą w innym państwie członkowskim, w zamian za zapłatę nieokreślonej kwoty odpowiadającej całkowitemu obrotowi z reklamy uzyskanemu w wyniku rozpowszechniania tej usługi, realizację i produkcję wszystkich programów w ramach tej usługi, udostępnianie na zewnątrz informacji w zakresie ustalania harmonogramów programów, jak również świadczenie usług finansowych i prawnych, zarządzania infrastrukturą oraz innych usług związanych z personelem i mimo iż wydaje się, że to w siedzibie tej trzeciej spółki podejmowane są i wykonywane decyzje w zakresie zestawiania audycji oraz ewentualnych zmian i zakłóceń w harmonogramie, które wynikają z aktualnych wydarzeń?

(¹) Dyrektywa 89/552/EWG Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Rumunii

(Sprawa C-522/09)

(2010/C 51/31)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i L. Bouyon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wyznaczając w sposób wystarczający, pod względem liczby lub powierzchni, jako obszarów specjalnej ochrony obszarów najbardziej odpowiednich dla ochrony gatunków ptactwa wymienionych w załączniku I do dyrektywy 79/409/EWG (¹), jak również gatunków wędrownych, które powracają na jej terytorium, Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 i 2 tej dyrektywy;

— obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa z późniejszymi zmianami reguluje ochronę wszystkich gatunków dzikiego ptactwa występujących naturalnie na europejskim terytorium państw członkowskich. Zobowiązania wynikające z dyrektywy mają zastosowanie do Rumunii począwszy od daty przystąpienia (1 stycznia 2007 r.). W rezultacie Rumunia zobowiązana jest zakończyć zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 wyznaczanie obszarów specjalnej ochrony na swoim terytorium.

Po zbadaniu obszarów specjalnej ochrony wyznaczonych przez władze rumuńskie Komisja stwierdziła, że takie wyznaczenie najbardziej odpowiednich obszarów jako obszarów specjalnej ochrony nie jest wystarczające pod względem liczby i powierzchni.

W niniejszej sprawie obszary wyznaczone przez Rumunię jako obszary specjalnej ochrony zostały zbadane w oparciu o wykaz obszarów o znaczeniu dla ornitofauny sporządzony przez organizację BirdLife International i w oparciu o podobną analizę opracowaną przez Societatea Ornitologică Română. Procedura dotycząca wyznaczania stref o znaczeniu dla ornitofauny w Rumunii zakończyła się w 2007 r. i doprowadziła do wyznaczenia 130 obszarów o tym charakterze.

Pośród łącznej liczby 130 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny, mających powierzchnię wynoszącą 4 157 500 ha, władze rumuńskie wyznaczyły jako obszary specjalnej ochrony tylko 108 obszarów o powierzchni 2 998 700 ha, z których zaledwie 38 zostało uznanych w całości za obszary specjalnej ochrony.

Ponadto 21 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny, mających powierzchnię wynoszącą 341 013 ha, nie zostało jeszcze wyznaczonych jako obszary specjalnej ochrony w Rumunii, a wielkość 71 wyznaczonych obszarów specjalnej ochrony znacząco odbiega od wielkości obszarów przeznaczonych pod ochronę ornitofauny.

Poza tym jakkolwiek 71 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny nie zostało w całości zarejestrowanych jako obszary specjalnej ochrony, a postępowanie w sprawie wyznaczenia nie dotyczy 21 obszarów o znaczeniu dla ornitofauny, władze rumuńskie nie dostarczyły żadnego wykazu ani nie poinformowały o żadnej metodzie naukowej, które usprawiedliwiłyby takie różnice pomiędzy obszarami o znaczeniu dla ornitofauny i wyznaczonymi obszarami specjalnej ochrony.

Z takiego braku wyznaczenia, a także z częściowego wyznaczenia odnośnych obszarów o znaczeniu dla ornitofauny wynika brak środków ochrony gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 79/409/EWG i gatunków wędrownych, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409.

Komisja twierdzi więc, że z powodu wyznaczenia obszarów specjalnej ochrony niewystarczającego pod względem liczby lub powierzchni Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-525/09)

(2010/C 51/32)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 200/21/WE ⁽¹⁾ z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniająca dyrektywę 2004/35/WE, a w każdym razie poprzez brak poinformowania o nich Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 25 ww. dyrektywy.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 30 kwietnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-526/09)

(2010/C 51/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że zezwalając na odprowadzanie ścieków przemysłowych przez przedsiębiorstwo przemysłowe położone w strefie Matosinhos „Estação de Serviço Sobritos” bez odpowiedniego zezwolenia, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 91/271/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Do dnia wniesienia skargi Republika Portugalska nie poinformowała Komisji o przyznaniu zezwolenia przedsiębiorstwu „Estação de Serviço Sobritos”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s. 40.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-529/09)

(2010/C 51/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 228 TFU ust. 4 oraz art. 2 i 3 decyzji 1999/509/WE Komisji z dnia 14 października 1998 r. w sprawie pomocy przyznanej przez Hiszpanię spółkom z grupy Magefasa i spółkom będącym ich następcami prawnymi (Dz.U. 1999 R., L 198, s. 15), poprzez brak przyjęcia środków koniecznych do wykonania owej decyzji w odniesieniu do Industrias Domésticas, S.A. (Indosa).

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Królestwo Hiszpanii nie przyjęło w ustalonym terminie przepisów koniecznych do dostosowania się do decyzji 1999/509/WE w odniesieniu do Industrias Domésticas, S.A. (Indosa).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-531/09)

(2010/C 51/35)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Yerrell i M. Teles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniająca dyrektywę 1999/62/WE⁽¹⁾ w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, a w każdym bądź razie poprzez brak poinformowania Komisji o ich przyjęciu, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 10 czerwca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s. 8.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 30 września 2009 r. w sprawie T-166/08 Ivanov przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 grudnia 2009 r. przez Vladimira Ivanova

(Sprawa C-532/09 P)

(2010/C 51/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vladimir Ivanov (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne;

— stwierdzenie, że odwołanie jest zasadne;

— uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 września 2009 r.;

— rozstrzygnięcie zgodnie ze skargą wniesioną w pierwszej instancji;

— obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

W swoim pierwszym zarzucie, składającym się z dwóch części, wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie powinien był zastosować zastrzeżenia nadużycia proceduralnego celem uzasadnienia niedopuszczalności jego skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej, skoro bardzo ograniczony zakres stosowania tego zastrzeżenia dotyczył jedynie wyjątkowych przypadków, w których skarga o odszkodowanie ma na celu uzyskanie zapłaty kwoty identycznej z kwotą, jaką wnoszący odwołanie uzyskalby w przypadku uwzględnienia skargi o stwierdzenie nieważności. Tymczasem w niniejszym przypadku skarga o odszkodowanie wniesiona przez wnoszącego odwołanie była całkowicie niezależna, ponieważ chciał on spowodować powstanie odpowiedzialności pozaumownej Komisji w związku z jej zachowaniem względem niego, a nie uzyskać sytuacji finansową identyczną z sytuacją, w jakiej znalazłby się, gdyby została stwierdzona nieważność decyzji Komisji.

W tym kontekście wnoszący odwołanie uważa zresztą, że Sąd nie mógł podnieść z urzędu zastrzeżenia nadużycia proceduralnego, ponieważ ciężar dowodu takiego nadużycia spoczywa na stronie pozwanej.

W swoim drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, wymagając en exigeant la constatation d'un comportement illicite de la part de la Commission comme condition préalable à l'engagement de sa responsabilité non contractuelle, alors que l'illégalité du comportement des institutions communautaires ne figurerait plus parmi les conditions retenues par la jurisprudence la plus récente du Tribunal pour engager la responsabilité desdites institutions.

W swoim trzecim zarzucie wnoszący odwołanie estime enfin qu'en jugeant qu'un recours en annulation était plus adapté qu'un recours en indemnité, l'ordonnance attaquée a porté atteinte à son droit de recours effectif, tel qu'il est reconnu par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-533/09)

(2010/C 51/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i P. Guerra e Andrade)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Portugalska poprzez wymaganie w drodze zastosowania decyzji Ministro da Justiça de 12 de Dezembro de 1991, que homologa o parecer do Conselho Consultivo da Procuradoria-Geral da República sobre o artigo 15º da Constituição [ministra sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1991 r., zatwierdzającej stanowisko rady konsultacyjnej Prokuratury Generalnej Republiki w sprawie art. 15 Konstytucji] posiadania obywatelstwa portugalskiego przy dostępie do zawodu notariusza, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 TFUE, jako że nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 51 TFUE.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Portugalii cele realizowane przez notariuszy nie są celami Państwa, jako że notariusz nie uczestniczy bezpośrednio i w szczególny sposób w sprawowaniu władzy publicznej i nie

stanowi części administracji publicznej. Do notariusza portugalskiego nie stosuje się wyjątku z art. 51 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Stanowisko konsultacyjne Procuradoria-Geral da República zatwierdzonej w dniu 12 grudnia 1991 r. nie mówi, że zawód notariusza jest objęty postanowieniami art. 15 ust. 2 konstytucji. Funkcje notariusza w Portugalii mają charakter wyłącznie techniczny. Zasadzają się na kompetencjach zawodowych a nie na zaufaniu politycznym.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-538/09)

(2010/C 51/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy przepisów art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (¹), jako że prawodawstwo belgijskie nie wymaga w przypadku pewnych rodzajów działalności stosownego badania dotyczącego oddziaływania na środowisko, gdy te rodzaje działalności mogą mieć wpływ na tereny Natura 2000 oraz poddaje pewne rodzaje działalności systemowi zgłoszenia;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi jeden zarzut dotyczący nieprawidłowej transpozycji art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG (zwanej „dyrektywą siedliskową”).

Skarżąca wskazuje w tym względzie, że ów przepis wymaga, by wszystkie plany lub projekty, które nie są bezpośrednio związane lub niezbędne do zarządzania terenem Natura 2000, były przedmiotem stosownego badania dotyczącego oddziaływania na środowisko. Prawodawstwo belgijskie jest niezgodne z prawem wspólnotowym, ponieważ nie wymaga przeprowadzenia w sposób systematyczny takiego badania wpływu i przewiduje zwykły system zgłoszenia w odniesieniu do pewnych rodzajów działalności, które mogą mieć wpływ na tereny Natura 2000.

Dotyczy to w szczególności wszystkich planów lub projektów niepodlegających pozwoleniu środowiskowemu w Regionie Walonii.

(¹) Dz.U. L 206, s. 7

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-539/09)

(2010/C 51/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i B. Conte, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 248 ust. 1–3 WE, art. 140 ust. 2 i art. 142 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002 oraz art. 10 WE, odmawiając zezwolenia Trybunałowi Obrachunkowemu na przeprowadzenie w Niemczech kontroli w zakresie uregulowanej w rozporządzeniu nr 1798/2003 i właściwych przepisach wykonawczych współpracy administracyjnej państw członkowskich w dziedzinie podatku od wartości dodanej;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest odmowa udzielenia przez władze niemieckie zezwolenia Trybunałowi Obrachunkowemu na przeprowadzenie w Niemczech kontroli w zakresie uregulowanej w rozporządzeniu nr 1798/2003 i właściwych przepisach wykonawczych współpracy organów administracyjnej państw członkowskich w dziedzinie podatku od wartości dodanej.

Zdaniem Komisji Republika Federalna Niemiec uchybiła w ten sposób swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 248 WE względnie z rozporządzenia nr 1605/2002, a ponadto obowiązkowi lojalności zgodnie z art. 10 WE.

Kompetencje kontrolne Trybunału Obrachunkowego podlegają szerokiej wykładni: Trybunał Obrachunkowy ma za zadanie kontrolowanie finansów UE i proponować udoskonalenia. Do tego potrzebuje on prawo do podejmowania szeroko zakrojonych audytów i kontroli odnośnie do wszystkich dziedzin i podmiotów dotyczących dochodów i wydatków UE. Kontrole takie mogą być prowadzone również w państwach członkowskich, które zgodnie z art. 248 ust. 3 WE, art. 140 ust. 2 i

art. 142 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002, jak również zgodnie z obowiązkiem lojalności określonym w art. 10 WE, są zobowiązane udzielić Trybunałowi Obrachunkowemu w jego działaniach szerokiego wsparcia. Obejmuje to również obowiązek dopuszczenia wszystkich tych kontroli prowadzonych przez Trybunał Obrachunkowy, które służyłyby do oceny poboru i wykorzystania środków finansowych UE.

Tego właśnie władze niemieckie odmówiły w niniejszym przypadku Trybunałowi Obrachunkowemu.

Rozporządzenie nr 1798/2003 dotyczy legalności i prawidłowości dochodów Wspólnoty. Rozporządzenie to jest oczkiem w sieci różnych środków, które mają zapewnić, by państwa członkowskie dysponowały prawidłowym dochodem z tytułu podatku od wartości dodanej, a tym samym by Wspólnota dysponowała przysługującymi jej środkami własnymi w możliwie najlepszych warunkach, poprzez zwalczanie oszustw i zapobieganie im. Z tej perspektywy Komisja uważa za niezbędne, by Trybunał Obrachunkowy mógł kontrolować wykonanie i stosowanie rozporządzenia nr 1798/2003, aby w ten sposób kontrolować legalność i prawidłowość dochodów z tytułu podatku od wartości dodanej. Oznacza to, że może on sprawdzać, czy państwa członkowskie wprowadziły skuteczny system współpracy administracyjnej i czy w praktyce realizują go w sposób zadowalający czy też potrzebne są udoskonalenia.

Praktyczne wdrożenie współpracy administracyjnej przewidzianej w rozporządzeniu nr 1798/2003 ma wpływ na środki własne z tytułu podatku od wartości dodanej, które państwa członkowskie obowiązane są odprowadzać. Sprawna współpraca w tej dziedzinie zapobiega malwersacjom i unikaniu podatku od wartości dodanej i prowadzi tym samym automatycznie do wzrostu dochodów z tytułu podatku od wartości dodanej a poprzez to do wyższych środków własnych Wspólnoty z tytułu podatku od wartości dodanej. Jeżeli natomiast któreś z państw członkowskich nie prowadzi prawidłowej współpracy, wtedy narusza ono nie tylko swoje obowiązki wynikające z rozporządzenia nr 1798/2003, lecz również wynikający z dyrektywy VAT obowiązek przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które zapewnią pobór w pełnej wysokości podatku od wartości dodanej należnego na jego terytorium.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 21 grudnia 2009 r. — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-540/09)

(2010/C 51/40)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp.

Strona pozwana: Skatteverket.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 część B szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾ (art. 135 ust. 1 dyrektywy Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) należy interpretować interpretując ten sposób, że przewidziane w nim zwolnienia podatkowe obejmują również usługi polegające na udzielaniu przez instytucję kredytową, za wynagrodzeniem, gwarancji spółce zamierzającej wyemitować akcje, na podstawie której instytucja kredytowa zobowiązuje się do nabycia wszystkich akcji nieobjętych w przewidzianym okresie (underwriting)?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 6 października 2009 r. w sprawie T-21/06, Niemcy przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 grudnia 2009 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma, J. Möller i B. Klein, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 października 2009 w sprawie T-21/06 Niemcy przeciwko Komisji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)3903 z dnia 9 listopada 2005 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) w Berlinie-Brandenburgii, oraz
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione przeciwko wydanemu przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wyrokowi, w którym Sąd ten oddalił jako bezzasadną wniesioną przez Republikę Federalną Niemiec skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2005 r., wydanej w ramach postępowania w sprawie pomocy państwa C25/2004 dotyczącego wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w Berlinie-Brandenburgii. W decyzji tej Komisja uznała, że ten środek pomocowy nie jest zgodny ze wspólnym rynkiem (art. 107 ust. 3 lit. c) traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, TFUE).

Republika Federalna Niemiec podnosi pięć zarzutów na poparcie twierdzenia, zgodnie z którym Sąd nie uznał, iż Komisja dopuściła się nadużycia władzy i w związku z tym błędnie oddalił skargę.

Po pierwsze, Sąd błędnie zanegował wywieranie przez sporny środek efektu zachęty, ponieważ wziął on pod uwagę jedynie bardzo ograniczony okres przejścia z naziemnego nadawania analogowego na DVB-T, zamiast uwzględnić koszty ponoszone przez nadawców uprzywilejowanych przez sporny środek jako całość. Sporny środek potraktowany całościowo obejmuje, obok przejścia na DVB-T, także obowiązek utrzymywania przez pięć lat oferty programowej na DVB-T. Należało zatem uwzględnić także koszty, jakie pociąga za sobą wywiązanie się z tego obowiązku nadawania przez okres pięciu lat.

Po drugie, Sąd błędnie rozszerzył zakres stosowania kryteriów oceny przez Komisję na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE ze względu na to, że przyjął, iż Komisja może zaprzeczyć temu, iż dany środek pomocowy jest odpowiedni z tej tylko przyczyny, że zamierzony przezeń cel może także rzekomo zostać osiągnięty przez stanowiące alternatywę dlań środki regulacyjne. Porównanie ze środkami stanowiącymi alternatywę nie stanowi bowiem, zgodnie z celem przepisów TFUE dotyczących kontroli pomocy, części postępowania wyjaśniającego, jakie Komisja jest uprawniona przeprowadzić. W tym kontekście rząd Republiki Federalnej Niemiec zarzuca również Sądowi przeniesienie na to państwo członkowskie ciężaru dowodu tego, że zaproponowane przez Komisję środki stanowiące alternatywę okazałyby się bezskuteczne. Jest to sprzeczne z zasadą pewności prawa, ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodowego oraz celem sprawowanej kontroli pomocy państwa.

Po trzecie, w swej przeprowadzonej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE analizie Sąd nie wziął pod uwagę znaczenia praw podstawowych Unii Europejskiej, które, jako integralna część prawa pierwotnego, wiążą wszystkie organy Unii w czasie wszystkich ich działań. Jeśli samo powołanie się na ewentualne stanowiące alternatywę środki regulacyjne wystarczy, aby odmówić zatwierdzenia pomocy, sprowadza się to do nieuwzględnienia faktu, że takie środki regulacyjne naruszają podstawowe prawo swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwa. Należało przynajmniej zbadać ten aspekt sprawy, czego nie w niniejszym przypadku nie uczyniono.

Po czwarte, powołując się na stanowiące alternatywę środki regulacyjne, Sąd dokonał błędnej wykładni pojęć rynku wewnętrznego oraz zmiany warunków wymiany, o których mowa w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ze względu na to, że nie stwierdził on tego, iż takie środki regulacyjne również mogą wywierać wpływ na konkurencję. Przyjęcie mającego ogólny charakter założenia, że każdy środek regulacyjny wywiera mniejszy wpływ na te dobra prawne niż pomoc, opiera się na kryteriach, których zakres został bezzasadnie ograniczony.

Po piąte, Republika Federalna Niemiec zarzuca Sądowi, że zastosował on ustanowioną przez Komisję zasadę neutralności technologicznej nie uwzględniając jednocześnie tego, iż w ten sposób w niniejszym przypadku odmawia się uznania realizowanego przez niemieckie władze za pomocą spornego środka celu. Zasada neutralności technologicznej stanowi kryterium odpowiednie dla celów badania zgodności jedynie wtedy, gdy celem udzielenia wsparcia stanowi przejście na nadawanie cyfrowe jako takie. W przypadku wsparcia przejścia na DVB-T w Berlinie-Brandenburgii należy jednak, dla różnych przyczyn, wspierać ten właśnie sposób nadawania, podczas gdy nadawanie drogą kablową i satelitarną nie potrzebuje żadnego wsparcia. Przy ustalaniu zaś zgodnego z prawem celu środka pomocowego państwu członkowskiemu przysługuje zaś szeroki zakres swobodnego uznania.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 28 października 2009 r. w sprawie T-137/08 BCS SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 grudnia 2009 r. przez BCS SpA

(Sprawa C-553/09 P)

(2010/C 51/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: BCS SpA (przedstawiciele: M. Franzosi, V. Jandoli, F. Santonocito, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Deere & Company

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;

— unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego ‘289;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok w sposób następujący narusza prawo:

- I. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, stwierdzając, że uzyskanie charakteru odróżniającego przez oznaczenie nie jest uzależnione od jego wyłącznego używania w przeszłości i obecnie (ponadto używania tego nie wykazano, a raczej w tym samym orzeczeniu zaprzeczono jego istnieniu w niektórych krajach);
- II. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zastosował określone w orzecznictwie wspólnotowym kryteria służące do stwierdzenia uzyskania charakteru odróżniającego z naruszeniem art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

W odniesieniu do pkt I. brak wyłączonego używania w innych częściach Wspólnoty został wykazany w oświadczeniach osób trzecich z Danii i Irlandii. Brak jednoznacznego kojarzenia kombinacji kolorów zielonego i żółtego z oznaczeniem Deere jest bowiem niezgodny z uznaniem uzyskania charakteru odróżniającego przez to oznaczenie w tych krajach.

W odniesieniu do pkt II. BCS podważa kryteria prawne zastosowane przez Sąd Pierwszej Instancji w odniesieniu do dowodów na posiadanie drugorzędного znaczenia, gdyż są one sprzeczne z zasadami określonymi w utrwalonym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Okresu używania znaku towarowego Deere, udziałów w rynku i wielkości sprzedaży nie można uważać za wystarczające elementy — gdy są rozpatrywane oddzielnie — do wykazania uzyskania drugorzędного znaczenia. W szczególności nie mogą one zrekompensować braku badania opinii społecznej (lub sprzecznych rezultatów wynikających z oświadczeń osób trzecich), gdyż są to kryteria dowodowe różnego charakteru.

Zatem Sąd Pierwszej Instancji błędnie nie uwzględnił bezpośredniego dowodu braku charakteru odróżniającego wspólnotowego znaku towarowego ‘289 w Irlandii i Danii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-40/10)**

(2010/C 51/43)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Currall, G. Berscheid i J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur⁽¹⁾, z wyjątkiem art. 1 i 3 ww. rozporządzenia, z zachowaniem jego skutków do chwili przyjęcia przez Radę nowego rozporządzenia, w którym art. 64 i 65 regulaminu pracowniczego oraz załącznik XI do regulaminu pracowniczego zostaną prawidłowo zastosowane;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) nr 1296/2009 w części, z uwagi na to, iż Rada, kierując się względami oportunistycznym politycznym, zastąpiła w ww. rozporządzeniu kwoty wynagrodzeń i emerytur zaproponowane przez Komisję na podstawie współczynnika dostosowawczego wynoszącego 3,70 % — będącego wynikiem zastosowania w sposób automatyczny art. 65 regulaminu pracowniczego i załącznika XI do regulaminu pracowniczego — kwotami odpowiadającymi nieprawidłowemu współczynnikowi, wynoszącemu 1,85 %. W opinii Rady zastąpienie propozycji Komisji uzasadnione jest kryzysem gospodarczym i finansowym, a także polityką gospodarczą i społeczną Unii.

Jeśli chodzi o art. 2 i 4-17 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja stawia jeden zarzut, naruszenia art. 65 regulaminu pracowniczego i art. 1 i 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego. Rada ma bowiem ograniczone kompetencje w tej dziedzinie, bardziej nawet w obecnie obowiązującym brzmieniu regulaminu pracowniczego — w którym szczegółowe zasady

dostosowania wysokości wynagrodzeń i emerytur określone są w załączniku XI do regulaminu pracowniczego — niż w przeszłości, zaś już wtedy Trybunał, opierając się jedynie na art. 65 regulaminu pracowniczego, stwierdził, że Rada ma ograniczony zakres swobodnego uznania. Komisja podnosi również naruszenie uzasadnionych oczekiwań oraz zasady „patere legem quam ipse fecisti”.

Artykuł 18 zaskarżonego rozporządzenia narusza z kolei zdaniem Komisji art. 3-7 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, ponieważ stwarza on możliwość tymczasowego dostosowania wynagrodzeń, z przekroczeniem rocznego terminu określonego w art. 65 regulaminu pracowniczego oraz z pominięciem przesłanek określonych w art. 4-7 załącznika XI do regulaminu pracowniczego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 10.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej**(Sprawa C-466/08) ⁽¹⁾**

(2010/C 51/44)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 4 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej**(Sprawa C-544/08) ⁽¹⁾**

(2010/C 51/45)

Język postępowania: czeski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 12 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-548/08) ⁽¹⁾

(2010/C 51/46)

Język postępowania: szwedzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Postanowienie prezesa piątej izby Trybunału z dnia 26 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-15/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/47)

Język postępowania: czeski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-42/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/48)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 2 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-171/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/49)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-183/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/50)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 20 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-184/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/51)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Nederlandó

(Sprawa C-192/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/52)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-206/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/53)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-207/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/54)

Język postępowania: słowacki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 12 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-220/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/55)

Język postępowania: maltański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 19 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-252/09) ⁽¹⁾

(2010/C 51/56)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2010 r. — Co-Frutta przeciwko Komisji

(Połączone sprawy T-355/04 i T-446/04) ⁽¹⁾

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące wspólnotowego rynku przywozu bananów — Dorozumiana odmowa udostępnienia poprzedzająca odmowę wyraźną — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Przestrzeganie terminów — Wstępna zgoda państwa członkowskiego — Obowiązek uzasadnienia)

(2010/C 51/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Co-Frutta Soc. coop. (Padwa, Włochy) (przedstawiciele: W. Viscardini i G. Donà, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo L. Visaggio i P. Aalto, następnie P. Aalto i L. Prete, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

W sprawie T-355/04 — żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. oddalającej wstępny wniosek o udostępnienie danych dotyczących przedsiębiorców zarejestrowanych we Wspólnocie w celu dokonywania przywozu bananów oraz żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji oddalającej potwierdzający wniosek o udostępnienie; w sprawie T-446/04 — żądanie stwierdzenia nieważności wyraźnej decyzji Komisji z dnia 10 sierpnia 2004 r. odmawiającej udostępnienia wskazanych danych.

Sentencja wyroku

- 1) Nie ma już potrzeby orzekania w przedmiocie skargi w sprawie T-355/04.
- 2) Skarga w sprawie T-446/04 zostaje oddalona.
- 3) Co-Frutta Soc.coop. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2010 r. — Sungro i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawy połączone T-252/07, T-271/07 i T-272/07) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Wspólna polityka rolna — Zmiana wspólnotowego systemu wsparcia z tytułu produkcji bawełny — Rozdział 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, wprowadzony do tego rozporządzenia na mocy art. 1 pkt 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 864/2004 — Stwierdzenie przez Trybunał nieważności wymienionych przepisów — Związek przyczynowy)

(2010/C 51/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strony skarżące: Sungro S.A. (Kordowa, Hiszpania) (T-252/07); Eurosemillas SA (Kordowa, Hiszpania) (T-271/07); i Surcotton SA (Kordowa, Hiszpania) (T-272/07) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strony pozwane: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Moore, A. De Gregorio Merino i A. Westerhof Löfflerova, pełnomocnicy) i Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Parpala i F. Jimeno Fernández, pełnomocy, wspierani przez adwokatów E. Díaza-Bastiena Lopeza, L. Divara Bilbao oraz J. Magdalene Andé)

Przedmiot sprawy

Skarga o odszkodowanie, na podstawie art. 235 WE i art. 288 akapit drugi WE, za szkody poniesione przez skarżące ich zdaniem wskutek przyjęcia i stosowania, w roku gospodarczym 2006/2007, rozdziału 10a tytułu IV rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1), wprowadzonego do tego rozporządzenia na mocy art. 1 pkt 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 864/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dostosowującego to rozporządzenie w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 161, s. 48), a którego nieważność Trybunał stwierdził w wyroku z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-310/04 Hiszpania przeciwko Radzie (Zb.Orz. s. I-7285).

Sentencja wyroku

1) Sprawy T-252/07, T-271/07 i T-272/07 zostają połączone w celu wydania wyroku.

2) Skargi zostają oddalone.

3) Sungro SA, Eurosemillas SA i Surcotton SA zostają obciążone własnymi kosztami oraz solidarnie kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Sądu z dnia 20 stycznia 2010 r. — Nokia przeciwko OHIM — Medion (LIFE BLOG)

(Sprawa T-460/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego LIFE BLOG — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy LIFE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Częściowa odmowa rejestracji)

(2010/C 51/59)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Nokia Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: J. Tanhuanpää, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Medion AG (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: P.-M. Weisse, adwokat)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2007 r. (R 141/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Medion AG i Nokia Oyj.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Nokia Oyj zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2010 r. — De Fays przeciwko Komisji

(Sprawa T-355/08 P) (¹)

(Odwołanie — Odwołanie wzajemne — Służba publiczna — Urzędnicy — Urlopy — Zwolnienie chorobowe — Nieusprawiedliwiona nieobecność stwierdzona w następstwie badań lekarskich — Zaliczenie nieobecności na poczet urlopu corocznego — Utrata wynagrodzenia)

(2010/C 51/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chantal De Fays (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciele: F. Moyse i A. Salerno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie F-97/07 De Fays przeciwko Komisji, dotychczas niepublikowanego w Zbiorze, mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja wyroku

1) Odwołanie oraz odwołanie wzajemne zostają oddalone.

2) Chantal De Fays pokryje koszty postępowania poniesione w ramach odwołania głównego.

3) Komisja Europejska pokryje koszty postępowania poniesione w ramach odwołania wzajemnego.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

**Postanowienie Sądu z dnia 22 grudnia 2009 r. —
Associazione Giùlemanidallajuve przeciwko Komisji**(Sprawa T-254/08) ⁽¹⁾**(Domniemywane naruszenia art. 81 WE i 82 WE — Skarga
do Komisji — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska
przez Komisję kładące kres bezczynności — Umorzenie postę-
powania)**

(2010/C 51/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Associazione Giùlemanidallajuve (Cerignola, Włochy) (przedstawiciele: L. Misson, A. Kettels, G. Ernes i A. Pel, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: A Bouquet, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie, zgodnie z art. 232 WE, że Komisja w sposób niezgodny z prawem nie zajęła stanowiska w przedmiocie skargi złożonej przez skarżącą, dotyczącej naruszeń art. 81 WE i 82 WE, jakich dopuścić się miały: Federazione Italiana Giuoco Calcio (FIGC), Comitato Olimpico Nazionale Italiano (CONI), Union des associations européennes de football (UEFA) oraz Fédération internationale de football association (FIFA).

Sentencja postanowienia

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi.
- 2) Associazione Giùlemanidallajuve oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 stycznia
2010 r. — Química Atlântica przeciwko Komisji**(Sprawa T-71/09) ⁽¹⁾**(Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska — Skarga o
odszkodowanie — Paragraf 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu
— Niedopuszczalność)**

(2010/C 51/62)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Química Atlântica L^{da} (Lisbona, Portugalia) (przedstawiciel: J. Teixeira Alves, adwokat)

Strona pozwana: Komisja (przedstawiciele: M. Afonso i L. Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga na bezczynność zmierzająca do stwierdzenia, że Komisja w sposób sprzeczny z prawem powstrzymała się o przyjęcia środków koniecznych dla harmonizacji kryteriów klasyfikacji taryfowej „fosforanu diwapnia”, a także skarga o zwrot różnicy pomiędzy kwotami, jakie skarżąca powinna zapłacić od 1995 r. z tytułu należności celnych a kwotami, jakie wynikałyby z zastosowania stawki związanej z kodem taryfowym 28 35 25 90 w przywozie fosforanu diwapnia z Tunezji lub o odszkodowanie w równej wartości.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Postępowanie w sprawie wniosku Timab Ibérica SL o przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Química Atlântica L^{da} ponosi swoje własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 16.5.2009.

**Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia
15 stycznia 2010 r. — United Phosphorus przeciwko
Komisji**

(Sprawa T-95/09 R II)

**(Postanowienie w przedmiocie środka tymczasowego —
Dyrektywa 91/414/EWG — Decyzja dotycząca niewłączenia
napropamidu do załącznika I do dyrektywy Rady
91/414/EWG — Przedłużenie środka w zakresie zawieszenia
wykonania)**

(2010/C 51/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: United Phosphorus Ltd (Warrington, Cheshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Parpala i N. Rasmussen, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o przedłużenie środka w zakresie zawieszenia wykonania decyzji Komisji z dnia 7 listopada 2008 r. dotyczącej niewłączenia napropamidu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję (Dz.U. L 326, s. 35).

Sentencja postanowienia

1) Obowiązkiwanie środka w zakresie zawieszenia wykonania ustanowiony w pkt 1 postanowienia prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. w sprawie T-95/09 R United Phosphorus przeciwko Komisji (dotychczas niepublikowanego w Zbiorze) zostaje przedłużone do dnia 30 listopada 2010 r., przy czym nie może ono wykroczyć poza datę ogłoszenia orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie lub poza datę zakończenia przyspieszonego postępowania wszczętego w zakresie napropamidu na podstawie art. 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 33/2008 z dnia 17 stycznia 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/414/EWG w odniesieniu do zwykłej i przyspieszonej procedury oceny substancji czynnych objętych programem prac, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy, ale niewłączonych do załącznika I do tej dyrektywy (Dz.U. L 15, s. 5).

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 8 stycznia 2010 r. — Escola Superior Agrária de Coimbra przeciwko Komisji

(Sprawa T-446/09)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Program Life — Zwrot części wypłaconych kwot — Zlecenie windykacji — Nota obciążeniowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Szkoda finansowa — Wyjątkowe okoliczność — Brak pilnego charakteru)

(2010/C 51/64)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Escola Superior Agrária de Coimbra (Coimbra, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat Pais do Amaral)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braga da Cruz i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji obejmujących odpowiednio pismo Komisji D (2009) 224268 z dnia 9 września 2009 r. w sprawie zlecenia windykacji oraz notę obciążeniową nr 3230909105 wydaną przez Komisję w dniu 11 września 2009 r. na kwotę 327 500,35 EUR

Sentencja postanowienia

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko New Acoustic Music i Anna Hildur Hildibrandsdottir

(Sprawa T-464/09)

(2010/C 51/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.-M. Rouchaud-Joët, N. Bambara, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. Erkelsa)

Strona pozwana: New Acoustic Music Association (Orpington, Zjednoczone Królestwo), Anna Hildur Hildibrandsdottir (Orpington)

Żądania strony skarżącej

— nakazanie pozwanym zwrotu na rzecz Komisji kwoty podstawowej w wysokości 31 136,23 EUR wraz z odsetkami obliczonymi według rocznej stopy procentowej 7,70 % od dnia 14 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty;

— obciążenie pozwanych kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Komisję.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy porozumienia w sprawie subwencji, numer umowy 2003-1895/001-001, zawartego pomiędzy Komisją Europejską (zwaną dalej „Komisją”) oraz New Acoustic Music Association (zwaną dalej „NAMA”), reprezentowanym przez Annę Hildur Hildibrandsdottir, w celu realizacji działań zatytułowanych CLT2003/A1/GB-317 — European Music Roadwork w ramach programu „Kultura 2000” (¹).

Celem skargi Komisji jest uzyskanie orzeczenia, w którym Trybunał nakazuje pozwanym, odpowiedzialnym solidarnie za całą kwotę, dokonanie zwrotu na rzecz Komisji kwoty w wysokości 31 136,23 EUR wraz z odsetkami za zwłokę, stanowiącej różnicę między zaliczką wypłaconą NAMA na przeprowadzenie działań przewidzianych w porozumieniu o subwencji oraz kwotą, którą NAMA ma prawo otrzymać.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jeden zarzut. Twierdzi ona, że NAMA naruszyło zobowiązania wynikające z umowy nie dokonując zwrotu części zaliczki wypłaconej przez Komisję, podczas gdy rzeczywiste koszty były niższe niż szacunkowy całkowity koszt.

Komisja twierdzi, że NAMA i Anna Hildur Hildibrandsdottir, działająca jako wspólnik i umocowany pełnomocnik NAMA ponoszą solidarną odpowiedzialność za należną kwotę.

(¹) Decyzja nr 508/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 lutego 2000 r. ustanawiająca program Kultura 2000 (Dz.U. 2000 L 63, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2009 — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-486/09)

(2010/C 51/66)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2009/721/WE z dnia 24 września 2009 r. (notyfikowanej jako dokument nr K(2009)7044) wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (¹), w części wyłączającej z finansowania wspólnotowego kwotę 47 152 775 PLN, wydatkowaną przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja przewiduje korektę finansową w wysokości 5 % środków wydatkowanych w 2005 r. w ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich, przeznaczonych na wspieranie działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz wspieranie przedsięwzięć rolnośrodowiskowych. Podstawą zastosowanej korekty były rzekome uchybienia dotyczące kontroli krzyżowych pod kątem przestrzegania

zasad zwykłej dobrej praktyki rolniczej, systemu sankcji, sprawozdań z kontroli na miejscu oraz powiązania kontroli wszystkich zobowiązań związanych z działaniami rolnośrodowiskowymi.

Skarżąca kwestionuje istnienie wszystkich zarzucanych uchybień i podnosi przeciwko zaskarżonej decyzji następujące zarzuty.

Po pierwsze, podnosi ona zarzut naruszenia art. 7 ust. 4 pierwszy akapit rozporządzenia nr 1258/1999 (²) i art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 1290/2005 (³) oraz naruszenia wytycznych nr VI/5330/97 poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa. Zdaniem skarżącej żadne z rzekomych uchybień będących podstawą zastosowanej korekty finansowej nie miało miejsca, a wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego na mocy zaskarżonej decyzji były dokonane zgodnie z przepisami wspólnotowymi.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że sprawozdania z kontroli na miejscu odzwierciedlały kontrolę wszystkich zasad zwykłej dobrej praktyki rolniczej, w tym kontrolę przestrzegania rocznego limitu nawożenia nawozami naturalnymi, zgodnie z art. 28 rozporządzenia nr 796/2004 (⁴). Skarżąca podnosi również, że administracyjne kontrole krzyżowe z systemem identyfikacji i rejestracji zwierząt nie były przeprowadzane tylko z tego względu na to, że system ten był beзуżyteczny jako baza odniesienia dla kontroli krzyżowych, a zatem przeprowadzanie kontroli krzyżowych z tym systemem nie było wymagane na podstawie art. 68 rozporządzenia nr 817/2004 (⁵). Ponadto skarżąca utrzymuje, że system sankcji za uchybienia zasadom zwykłej dobrej praktyki rolniczej był w pełni skuteczny, dostosowany do sytuacji pierwszego roku wdrażania Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich i nawet bardziej rygorystyczny od obowiązującego obecnie systemu sankcji wspólnotowych, a zatem całkowicie zgodny z art. 73 rozporządzenia nr 817/2004. Dodatkowo, w ramach pierwszego zarzutu, skarżąca twierdzi, że kompleksowość kontroli na miejscu została zapewniona nawet w szerszym zakresie, niż było to wymagane na podstawie art. 69 trzeci akapit rozporządzenia nr 817/2004.

Po drugie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 7 ust. 4 czwarty akapit rozporządzenia nr 1258/1999 i art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005, naruszenia wytycznych nr VI/5330/97 oraz naruszenia zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie korekty ryczałtowej w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Wspólnoty. Zdaniem skarżącej żadne z rzekomych uchybień będących podstawą zastosowanej korekty nie mogło spowodować strat finansowych dla Wspólnoty, a w każdym razie ryzyko takich domniemyanych strat finansowych było całkowicie marginalne i wielokrotnie niższe od kwoty wyłączonej z finansowania wspólnotowego na mocy zaskarżonej decyzji.

Po trzecie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 296 drugi akapit TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącej Komisja nie wyjaśniła i nie umożliwiła władzom polskim poznania przyczyn istotnej zmiany zakresu zarzucanych uchybień.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, s. 28

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, Dz.U. L 160, s. 103

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, Dz.U. L 209, s. 1

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, Dz.U. L 141, s. 18

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 817/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Dz.U. L 153, s.30

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 29 września 2009 r. w sprawie F-102/07
Kerstens przeciwko Komisji, wniesione przez Petrusa
Kerstensa w dniu 9 grudnia 2009 r.**

(Sprawa T-498/09 P)

(2010/C 51/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Petrus Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: C. Mourato, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszego odwołania wnoszący odwołanie żąda uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 29 września 2009 r., wydanego w sprawie F-102/07 Kerstens przeciwko Komisji, w którym SSP oddalił jako bezza-

sadną skargę o stwierdzenie nieważności rozlicznych decyzji Komisji dotyczących przyznania wnoszącemu odwołanie punktów pierwszeństwa dyrekcji generalnej lub punktów pierwszeństwa uwzględniających dodatkową pracę wykonaną w interesie instytucji w ramach postępowania w sprawie awansu za lata 2004, 2005 i 2006.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący podnosi dwa zarzuty dotyczące:

- naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej dotyczącego stosowania zasady równości traktowania, art. 45 regulaminu i ustalonych przez dyrekcję urzędu ds. administracji i zaspokajania roszczeń indywidualnych (PMO) kryteriów przyznania skarżącemu punktów pierwszeństwa w ramach oceny za rok 2005 w ramach stosowania ww. przepisu oraz wypaczenie środków dowodowych;
- nieposzanowania prawa do obrony w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej oparł się na rzekomym wyciągu ze sprawozdania z przebiegu kariery za rok 2004, które nie zostało przedstawione i nie mogło być zostać uczynione przedmiotem sporu między stronami.

**Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2009 r. — Inovis
przeciwko OHIM — Sonaecom (INOVIS)**

(Sprawa T-502/09)

(2010/C 51/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Inovis, Inc. (Alpharetta, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Black i B. Ladas, Solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Sonaecom — Serviços de Comunicações, S.A. (Maia, Portugalia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 września 2009 r. w sprawie R 1691/2008-1;
- nakazanie Izbie Odwoławczej OHIM rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Inovis, Inc.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „INOVIS” dla towarów i usług z klas 9, 35, 38 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Sonaecom — Serviços de Comunicações, S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: portugalska rejestracja słownego znaku towarowego „NOVIS” dla towarów i usług z klas 9, 35, 37, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza błędnie (i) nie uwzględniła oczywistych różnic pomiędzy rozpatrywanymi towarami i usługami oznaczanymi przez omawiane znaki towarowe, w tym niesłusznie uznała, że wcześniejszy znak towarowy obejmuje klasy 9 i 42, podczas gdy portugalski Urząd Znaków Towarowych odmówił rejestracji w odniesieniu do tych klas i że w każdym razie omawiana rejestracja nie została potwierdzona w trakcie prowadzonego postępowania; (ii) nie uwzględniła oczywistych różnic koncepcyjnych w przypadku omawianych znaków towarowych; oraz (iii) stwierdziła, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia błąd w przypadku tych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2009 r. — Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen (AK 47)

(Sprawa T-503/09)

(2010/C 51/69)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cybergun (Bondoufle, Francja) (przedstawiciel: S. Guyot, avocat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Umarex Sportwaffen GmbH & Co. KG (Arnsberg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM wydanej w dniu 8 października 2009 r. zakresie, w jakim unieważniono w niej znak towarowy AK 47;

— zgodnie z art. 87 § 2 i art. 91 regulaminu Sądu, obciążenie OHIM kosztami postępowania obejmującymi koszty poniesione przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania, w szczególności koszty tłumaczenia dokumentów, wynagrodzenia jej adwokata oraz w razie potrzeby pobytu i podróży; wnioskuje się, aby Trybunał oszacował tę kwotę na 20 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „AK 47” dla towarów i usług z klas 9, 28 i 38 (wspólnotowy znak towarowy nr 4528378)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Cybergun

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Umarex Sportwaffen GmbH & Co. KG

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie rozpatrywanego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] i art. 51 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009].

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2009 r. — Carlyle przeciwko OHIM — Mascha & Regner Consulting (CAFE CARLYLE)

(Sprawa T-505/09)

(2010/C 51/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Carlyle, LLC (St. Louis, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci: E. Cornu, E. De Gryse i D. Moreau)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Mascha & Regner Consulting KEG (Wiedeń, Austria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 października 2009 r. w sprawie R 239/2009-4; i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „CAFE CARLYLE” dla usług z klasy 42

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Mascha & Regner Consulting KEG

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: unieważnienie rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne zastosowanie przez Izbę Odwoławczą zbyt zawężającej wykładni pojęcia rzeczywistego używania. Ponadto Izba Odwoławcza: (i) nie uwzględniła we właściwy sposób dowodów używania przedstawionych przez skarżącą przed Wydziałem Unieważnień; (ii) nie oceniła prawidłowo zakresu wspomnianych dowodów używania; oraz (iii) nie dokonała ich całościowej oceny.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2009 r. — Carlyle przeciwko OHIM — Mascha & Regner Consulting (THE CARLYLE)

(Sprawa T-506/09)

(2010/C 51/71)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Carlyle, LLC (St. Louis, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci: E. Cornu, E. De Gryse i D. Moreau)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Mascha & Regner Consulting KEG (Wiedeń, Austria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 października 2009 r. w sprawie R 240/2009-4; i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „THE CARLYLE” dla towarów i usług z klas 3, 25 i 42

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Mascha & Regner Consulting KEG

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe odrzucenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: unieważnienie rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne zastosowanie przez Izbę Odwoławczą zbyt zawężającej wykładni pojęcia rzeczywistego używania. Ponadto Izba Odwoławcza: (i) nie uwzględniła we właściwy sposób dowodów używania przedstawionych przez skarżącą przed Wydziałem Unieważnień; (ii) nie oceniła prawidłowo zakresu wspomnianych dowodów używania; oraz (iii) nie dokonała ich całościowej oceny.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2009 r. — Baena Grupo przeciwko OHIM — Neuman y Galdeano del Sel (wzory)

(Sprawa T-513/09)

(2010/C 51/72)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: José Manuel Baena Grupo, SA (Santa Perpètua de Mogoda, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Canela Giménez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również: Herbert Neuman i Andoni Galdeano del Sel (Tarifa, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- dopuszczenie skargi na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 14 października 2009 r. w sprawie R 1323/2008-3;
- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wzór wspólnotowy

będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Wzór wspólnotowy nr 000 426 895-0002 zarejestrowany dla „zdobienia koszulek, zdobienia czapek, zdobienia naklejek, zdobienia druków, w tym publikacji reklamowych”

Właściciel wzoru wspólnotowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wzoru wspólnotowego: Herbert Neuman i Andoni Galdeano Del Sel

Prawo ze znaku towarowego lub z wzoru przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 1 312 651 dla towarów z klas 25, 28 i 32 klasyfikacji nicejskiej

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku i unieważnienie wzoru

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i, na podstawie kompetencji przyznanej w art. 60 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 w sprawie wzorów wspólnotowych, skorzystanie z uprawnień w ramach właściwości posiadanej przez wydział, który wydał zaskarżoną decyzję, i unieważnienie wzoru wspólnotowego.

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowa wykładnia art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2009 r. — De Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-514/09)

(2010/C 51/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: De Post NV van publiek recht (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: R. Martens, B. Schutyser, advocaten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej w przedmiocie udzielenia Entreprises des Postes et Télécommunications Luxembourg, zamiast skarżącej, zamówienia publicznego, o którym mowa w ogłoszeniu o przetargu nr 10234 pt. „Codzienny transport i kolportaż Dziennika Urzędowego, książek, innych periodyków i publikacji” (Dz.U. 2009/S 176–253034), zgodnie z zawiadomieniem zawartym w piśmie z dnia 17 grudnia 2009 r.;
- w wypadku, gdyby w chwili wyrokowania Urząd Publikacji zawarł był już umowę z Entreprises des Postes et Télécommunications Luxembourg w następstwie ogłoszenia o przetargu nr 10234 — stwierdzenie nieważności tej umowy;
- nakazanie pozwanej naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą w wyniku wydania zaskarżonej decyzji, której rozmiar szacowany jest tymczasowo na kwotę 2 386 444,94 EUR, powiększonej o skapitalizowane odsetki za zwłokę naliczone od dnia wniesienia niniejszej skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z kosztami zastępstwa prawnego poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Poprzez wniesienie skargi skarżąca zmierza, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (zwanego dalej „Urzędem Publikacji”) z dnia 17 grudnia 2009 r. w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego ujętego w ogłoszeniu o przetargu nr 10234 pt. „Codzienny transport i kolportaż Dziennika Urzędowego, książek, innych periodyków i publikacji” (Dz.U. 2009/S 176–253034) przedsiębiorcy pod firmą Entreprises des Postes et Télécommunications Luxembourg (zwanemu dalej „pocztą luksemburską”), a w konsekwencji o nieudzielnieniu tego zamówienia skarżącej oraz, po drugie, do uzyskania naprawienia szkody szacowanej na kwotę 2 386 444,94 EUR, którą skarżąca poniosła wskutek odrzucenia jej oferty.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi zarzut naruszenia prawa, który składa się z czterech części.

Pierwszy i jedyny zarzut naruszenia prawa podniesiony przez skarżącą dotyczy naruszenia przez Urząd Publikacji zasad przejrzystości i równego traktowania oferentów zawarty w art. 15 TFEU oraz art. 89 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) ⁽¹⁾, naruszenia obowiązku udzielenia zamówienia na podstawie oceny spełnienia kryteriów selekcji, określonych w art. 100 ust. 1 rozporządzenia finansowego, braku adekwatnego uzasadnienia decyzji (z naruszeniem art. 296 TFEU) oraz szeregu oczywistych błędów w ocenie, jakie miała popełnić pozwana, powodując nieważność jej decyzji, na mocy której oferta poczty luksemburskiej, a nie oferta skarżącej, uznana została za ofertę najkorzystniejszą gospodarczo.

W pierwszej części zarzutu naruszenia prawa skarżąca twierdzi, że Urząd Publikacji — z naruszeniem art. 100 ust. 1 rozporządzenia finansowego — nie oparł swej decyzji na ocenie spełnienia kryteriów selekcji ofert i udzielania zamówień.

W drugiej części zarzutu naruszenia prawa skarżąca twierdzi, że Urząd Publikacji w swej ocenie ofert zastosował szereg szczegółowych kryteriów, które nie były zawarte w specyfikacji zamówienia, a tym samym naruszył zasadę przejrzystości określoną w art. 15 TFEU oraz w art. 89 rozporządzenia finansowego.

W trzeciej części zarzutu skarżąca twierdzi, że Urząd Publikacji w sposób niespójny zastosował kryteria techniczne o charakterze otwartym, skutecznie czyniąc proces oceny nieprzejrzystym.

W czwartej części zarzutu skarżąca twierdzi, że Urząd Publikacji — z naruszeniem art. 15 i 296 TFEU oraz art. 89 rozporządzenia finansowego, jak również z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych dotyczących obowiązku uzasadnienia decyzji oraz zachowania przejrzystości — nie zapewnił odpowiedniego i jednoznacznego uzasadnienia swej oceny ofert, a uzasadnienie decyzji było wewnętrznie sprzeczne oraz obciążone oczywistymi błędami w ocenie.

Skarżąca twierdzi wreszcie, że z uwagi na okoliczność, iż zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu naruszenia prawa europejskiego, Urząd Publikacji popełnił czyn niedozwolony i jest z tego tytułu odpowiedzialny na podstawie art. 340 TFEU. Skarżąca w istocie twierdzi, że z powodu przyznania zamówienia poczcie luksemburskiej, a nie skarżącej, ta ostatnia poniosła poważną szkodę polegającą na utracie możliwości udzielenia jej zamówienia publicznego oraz w postaci wszelkich wydatków na przygotowanie i opracowanie oferty, jak również na obronę swego stanowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 7 października 2009 r. w sprawie F-3/08 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-515/09 P)

(2010/C 51/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym razie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i bez żadnego wyjątku;
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w przedmiocie której zostało wydane zaskarżone postanowienie, była całkowicie dopuszczalna w całości i bez żadnego wyjątku;
- tytułem głównym: uwzględnienie w całości i bez żadnego wyjątku żądań skarżącego zawartych w skardze w pierwszej instancji;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz wnoszącego odwołanie wszelkich kosztów poniesionych przez niego w toku całego postępowania we wszystkich instancjach, rozpatrujących sprawę co do istoty.
- pomocniczo: odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przed Sąd do spraw Służby Publicznej rozpoznający w innym składzie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wniósł niniejsze odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 7 października 2009 r., wydanego w sprawie F-3/08. Postanowieniem tym Sąd odrzucił jako w sposób oczywisty bezzasadną skargę mającą za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej odesłania mu tłumaczenia na język włoski wcześniejszej decyzji, a także zasądzenie od pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną jakoby w związku z tą odmową. Na mocy zaskarżonego postanowienia zasądzono również od skarżącego, na podstawie art. 94 lit. a) regulaminu postępowania przed SSP, na rzecz Sądu kwoty 1 000 EUR.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- całkowity brak uzasadnienia, również w związku z wypaczeniem okoliczności faktycznych, jeśli chodzi o twierdzenia SSP związane z możliwością zrozumienia przez skarżącego treści rozpatrywanego pisma w wersji językowej, w której zostało mu doręczone.
- naruszenie norm prawnych składających się na prawo każdej osoby do zwrócenia się do instytucji wspólnotowej w jakimkolwiek języku urzędowym Unii i do otrzymania odpowiedzi w tym samym języku.
- błędna interpretacja i zastosowanie art. 94 regulaminu postępowania przed SSP.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 7 października 2009 r. w sprawie F-122/07 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-516/09 P)

(2010/C 51/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym razie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i bez żadnego wyjątku;
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w przedmiocie której zostało wydane zaskarżone postanowienie, była całkowicie dopuszczalna w całości i bez żadnego wyjątku;
- tytułem głównym: uwzględnienie w całości i bez żadnego wyjątku żądań wnoszącego odwołanie zawartych w skardze w pierwszej instancji;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz wnoszącego odwołanie wszelkich kosztów poniesionych przez niego w toku całego postępowania we wszystkich instancjach, rozpatrujących sprawę co do istoty.
- pomocniczo: odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przed Sąd do spraw Służby Publicznej rozpoznający w innym składzie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wniósł niniejsze odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 7 października 2009 r., wydanego w sprawie F-122/07. Postanowieniem tym Sąd odrzucił jako w sposób oczywisty niedopuszczalną skargę mającą za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej oddalającej wniosek wnoszącego odwołanie mający na celu spowodowanie wszczęcia dochodzenia w przedmiocie pewnych zdarzeń mających miejsce w latach 2001 i 2003, a także zasądzenie od Komisji odszkodowania za poniesioną szkodę.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi zarzut wypaczenia i błędnej oceny okoliczności faktycznych w zaskarżonym postanowieniu, jak również błędnej interpretacji i zastosowania obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Alstom przeciwko Komisji

(Sprawa T-517/09)

(2010/C 51/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alstom (Levallois Perret, Francja) (przedstawiciele: J. Derenne i A. Müller-Rappard, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2009 r. w sprawie COMP/F/39.129 — Transformatory mocy; oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji księgowego Komisji z dnia 10 grudnia 2009 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Alstom wnosi, z jednej strony, o stwierdzenie nieważności decyzji C(2009) 7601 wersja ostateczna wydanej przez Komisję w dniu 7 października 2009 r. — Transformatory mocy dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) i art. 53 EOG w sprawie kartelu na europejskim rynku transformatorów mocy, a z drugiej strony, o stwierdzenie nieważności decyzji księgowego Komisji z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie odrzucenia wniosku Alstom o ustanowienie gwarancji finansowej na okres trwania postępowania wszczętego niniejszą skargą.

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2009 r. skarżąca podnosi trzy zarzuty dotyczące:

- naruszenia zasad prawnych mających zastosowanie w odniesieniu do odpowiedzialności solidarnej w zakresie, w jakim Komisja uznała za odpowiedzialne solidarnie za to samo naruszenie dwa przedsiębiorstwa, których w sposób indywidualny i niezależny nie mogła uznać bezpośrednio i formalnie odpowiedzialnymi za naruszenie;
- naruszenia art. 296 TFUE w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja dotknęta jest:
 - niewystarczającym uzasadnieniem w zakresie istnienia wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi;
 - brakiem uzasadnienia w zakresie, w jakim Komisja twierdzi, że Alstom nie obalił domniemania dotyczącego odpowiedzialności spółki dominującej za działania spółki zależnej i nie wykazał autonomii spółki zależnej;
 - sprzecznością uzasadnienia w odniesieniu do łącznej odpowiedzialności Alstom i Alstom T&D SA;
- naruszenia art. 101 TFUE w związku z zasadami dotyczącymi przypisywania odpowiedzialności spółkom dominującym za naruszenia popełnione przez ich spółki zależne w zakresie, w jakim Komisja oparła się na orzecznictwie, które narusza prawo Unii Europejskiej i które powinno zatem zostać odrzucone, gdyż doprowadziło do stworzenia mocą orzecznictwa zasady niewzruszalnego domniemania, opartej nie na autonomii bądź zachowaniu na rynku, lecz na więzach gospodarczych, prawnych i organizacyjnych, cechach rodzajowych właściwych dla każdej grupy przedsiębiorstw.

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie unieważnienia decyzji księgowego Komisji z dnia 10 grudnia 2009 r. skarżąca podnosi następujące zarzuty dotyczące:

- braku podstawy prawnej w zakresie, w jakim decyzja o odrzuceniu wniosku o ustanowienie gwarancji finansowej na okres trwania postępowania w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 października 2009 r. nie była prawnie oparta ani na rozporządzeniu finansowym Rady nr 1605/2002 ⁽¹⁾, ani na rozporządzeniu Komisji nr 2342/2002 ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady nr 1248/2006 ⁽²⁾;
- naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim decyzja księgowego narusza oczekiwania, jakie powstały w oparciu o wcześniejszą praktykę Komisji;
- naruszenia zasady równego traktowania w zakresie, w jakim nowe stanowisko księgowego Komisji, bez wcześniejszego ogłoszenia i bez środków przejściowych, postawiło Alstom

w nierównej sytuacji w odniesieniu do podmiotów zobowiązanych do pokrycia grzywny, które mogłyby dostarczyć gwarancję finansową przed tą zmianą stanowiska;

- naruszenia obowiązku publicznego sprostowania błędu w wykładni, w przypadku gdy Sąd orzekł, że poprzednia praktyka Komisji nie była zgodna z mającymi zastosowanie przepisami finansowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1 tom 4, s. 74)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 1248/2006 z dnia 7 sierpnia 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2342/2002 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 227, s. 3)

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Toshiba przeciwko Komisji

(Sprawa T-519/09)

(2010/C 51/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toshiba Corp. (przedstawiciele: J. MacLennan, solicitor, A. Schulz, J. Jourdan i P. Berghie, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (art. 101 TFUE) i art. 53 EOG w sprawie COMP/39.129 — Transformatory mocy — w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- uchylenie grzywny nałożonej na skarżącą;
- posiłkowo, w przypadku utrzymania decyzji w mocy w całości lub w części, obniżenie nałożonej na skarżącą grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą;
- zarządzenie innych środków, które mogą okazać się potrzebne dla nadania skuteczności wyrokowi Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2009 r. (Sprawa nr COMP/39.129 — Transformatory mocy) w zakresie, w jakim Komisja uznała, że skarżąca dopuściła się naruszenia art. 81 WE i art. 53 EOG, uczestnicząc w podziale rynków w drodze umowy dżentelmeńskiej pomiędzy europejskich i japońskich producentów transformatorów mocy, tak aby nie naruszać wzajemnych rynków krajowych i odstąpić od sprzedaży na tych rynkach. Posiłkowo skarżąca wnosi o obniżenie nałożonej na nią grzywny.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja nie zdołała udowodnić w sposób wymagany prawem istnienia umowy dżentelmeńskiej ani uczestnictwa w niej skarżącej, ani też istnienia jakiegokolwiek porozumienia lub uzgodnionej praktyki pomiędzy europejskimi i japońskimi producentami transformatorów mocy.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zdołała ustalić jurysdykcji dotyczącej rzekomej umowy dżentelmeńskiej nawet przy założeniu, że zostało wykazane jej istnienie. Skarżąca podnosi, że z uwagi na bardzo wysokie bariery dla wejścia na rynek, takie porozumienie nie mogłoby natychmiastowo i znacząco wpłynąć na konkurencję w UE lub na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

W ramach zarzutu trzeciego przedłożonego posiłkowo skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd, podejmując decyzję dotyczącą czasu trwania naruszenia i udziału w nim skarżącej. Podnosi ona, że Komisja nie wykazała, iż niektóre spotkania miały jakikolwiek antykonkurencyjny cel lub skutek oraz że uczestnicząc w nich skarżąca naruszyła europejskie prawo konkurencji.

Również posiłkowo w ramach czwartego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w zakresie ustaleń faktycznych i prawnych przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny. Po pierwsze, podnosi, że Komisja popełniła błąd w wyborze roku odniesienia w celu obliczenia wielkości sprzedaży uzyskanej przez skarżącą, odchodząc w ten sposób od metod ustalonych w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Ponadto zdaniem skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając bardzo wysokich barier na wejściu na rynek europejski oraz zakładając, że Toshiba mogła osiągnąć udział w rynku EOG równy jej udziałowi w rynku światowym. Skarżąca podnosi także, że Komisja dokonała błędnej wykładni pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w celu uzasadnienia oceny dotyczącej wielkości sprzedaży uzyskanej przez skarżącą w ramach EOG na podstawie jej światowej, zamiast uwzględnić tylko rynki dotknięte naruszeniem. W związku z powyższym skarżąca uważa, że nałożona na nią grzywna jest nieproporcjonalna.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Areva T&D przeciwko Komisji

(Sprawa T-521/09)

(2010/C 51/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Areva T&D SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Schild i C. Simphal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części w jakiej dotyczy ona Areva T&D SA; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi wniesionej przez Areva T&D SAS jest stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 7601 wersja ostateczna z dnia 7 października 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) i art. 53 EOG — Sprawa COMP/39.129 — Transformatory mocy.

Skarżąca podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie uzasadniła przekazania uprawnień do nakładania kar wynikających z uznania solidarnej odpowiedzialności Areva T&D SA jak również z wprowadzenia dodatkowego warunku do warunków wymienionych w komunikacie z dnia 19 lutego 2002 r. w celu umożliwienia skorzystania ze zwolnienia z grzywien.

W drugim zarzucie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE, a w szczególności zasad prawnych odnoszących się do przypisania odpowiedzialności z tytułu naruszenia prawa konkurencji. Zdaniem skarżącej Komisja nie mogła przypisać Areva T&D SA odpowiedzialności z tytułu praktyk antykonkurencyjnych, które miały miejsce jeszcze zanim Alstom T&D SA został zbyty przez Alstom. W okresie wystąpienia tych okoliczności Alstom T&D SA nie był zatem spółką odrębną, lecz spółką zależną od swej spółki dominującej tj. od Alstom. W konsekwencji Komisja powinna była stwierdzić, stosując zasady odnoszące się do przypisania odpowiedzialności z tytułu naruszenia w przypadku zbycia przedsiębiorstwa, że tylko spółce będącej spółką dominującą w okresie wystąpienia tych okoliczności, w danej sprawie Alstom, można przypisać odpowiedzialność za praktyki antykonkurencyjne, które miały miejsce przed zbyciem. Skarżąca twierdzi ponadto, że przypisując odpowiedzialność Areva T&D SA Komisja naruszyła ogólne zasady pewności prawa oraz indywidualizacji kar.

W trzecim zarzucie skarżąca uważa, że Komisja naruszyła art. 101 ust. 1 TFUE, a w szczególności zasady prawne mające zastosowanie do odpowiedzialności solidarnej. Skarżąca podnosi, że Komisja nie mogła obciążyć solidarnie Areva T&D SA i Alstom S.A. zapłatą grzywny, ponieważ nie stanowiły one w dniu wydania decyzji jednostki gospodarczej. Wreszcie skarżąca twierdzi, że obciążając solidarnie Alstom i Areva T&D SA decyzja Komisji narusza dwie ogólne zasady prawa unijnego, a mianowicie zasadę równego traktowania i zasadę pewności prawnej.

W czwartym zarzucie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE, a w szczególności zasad ustanowionych w komunikacie Komisji z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty. Skarżąca podnosi również, że odmawiając przyznania zwolnienia Areva T&D SA, Komisja naruszyła ogólne zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Gemmi Furs przeciwko OHIM– Lemmi Fashion (GEMMI)

(Sprawa T-522/09)

(2010/C 51/79)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gemmi Furs Oy (Loviisa, Finlandia) (przedstawiciel: J. Tanhuanpää, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG (Fritzlar, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 października 2009 r. w sprawie R 1372/2008-4;
- oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG;
- zezwolenie na rejestrację wspólnotowego znaku „GEMMI” dla towarów z klasy 25 zgodnie ze zgłoszeniem wspólnotowego znaku dokonany przez Gemmi Furs Oy;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez Gemmi Furs Oy, w tym koszty postępowania poniesione przed Izbą odwoławczą;

— obciążenie Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG kosztami poniesionymi przez Gemmi Furs Oy przed Izbą Odwoławczą, w razie gdyby zdecydowała się występować w niniejszej sprawie w charakterze strony.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Gemmi Furs Oy

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak towarowy „GEMMI” dla towarów z klas 18, 24 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecka rejestracja znaku towarowego „LEMMI” dla towarów z klasy 25; międzynarodowa rejestracja znaku towarowego „LEMMI fashion” dla towarów z klasy 25; wcześniejszy niezarejestrowany znak towarowy „LEMMI” używany w handlu odzieżą w Niemczech

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia rozpatrywanego znaku towarowego dla towarów z klasy 25

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 19 ust. 2 lit a) pkt i) oraz ii) rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ⁽¹⁾, gdyż Izba Odwoławcza nieprawidłowo i/lub niewystarczająco udowodniła wcześniejsze prawa; naruszenie zasady 22 ust. 3 rozporządzenia Komisji nr 2868/95, gdyż Izba Odwoławcza dokonała nieprawidłowej i/lub niewystarczającej oceny przedstawionych dowodów używania; naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza: i) nie dokonała prawidłowej oceny podobieństwa rozpatrywanych znaków towarowych; oraz ii) nie dokonała prawidłowej oceny poziomu uwagi właściwego kręgu odbiorców; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza nie dała Gemmi Furs Oy możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie dowodów mających na celu udowodnienie wcześniejszych praw; naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości traktowania i legalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Smart Technologies przeciwko OHIM (WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH)

(Sprawa T-523/09)

(2010/C 51/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Smart Technologies ULC (Calgary, Kanada)
(przedstawiciel: M. Edenborough, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 września 2009 r. w sprawie R 554/2009-2;
- posiłkowo zmiana decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 września 2009 r. w sprawie R 554/2009-2 w celu stwierdzenia, że rozpatrywany wspólnotowy znak towarowy posiada wystarczająco odróżniający charakter, tak że żaden sprzeciw wobec jego rejestracji nie może zostać wniesiony na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009; i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH” dla towarów z klasy 9

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne ustalenie przez Izbę

Odwoławczą, że rozpatrywany wspólnotowy znak towarowy nie kwalifikuje się do rejestracji, ponieważ jest rzekomo pozbawiony jakiegokolwiek charakteru odróżniającego.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2009 r. — Meredith przeciwko OHIM (BETTER HOMES AND GARDENS)

(Sprawa T-524/09)

(2010/C 51/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meredith Corporation (Des Moines, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R.N. Furneaux i E.A. Hardcastle, Solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2009 r. w sprawie R 517/2009-2, w zakresie w jakim na mocy tej decyzji odrzucone zostało zgłoszenie rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego dla usług z klasy 36, i w konsekwencji dopuszczenie rejestracji znaku towarowego dla tych usług;
- uwzględnienie żądań Meredith Corporation; i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w przypadku gdyby OHIM je kwestionował i oddalenie jego żądań.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: „BETTER HOMES AND GARDENS” dla towarów i usług z klas 16, 35 i 36

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie nie zastosowała właściwego kryterium w celu dokonania oceny, czy znak towarowy pozbawiony jest jakiegokolwiek odróżniającego charakteru celem odróżnienia towarów i usług, w odniesieniu do których wnosi się o rejestrację.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2009 r. — Hubei Xinyegang Steel przeciwko Radzie

(Sprawa T-528/09)

(2010/C 51/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (przedstawiciele: F. Carlin, Barrister, N. Niejahr, Q. Azau i A. MacGregor, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakłada ono cła antydumpingowe na wywóz przez skarżącą i pobiera tymczasowe cła nałożone na taki wywóz lub ewentualnie stwierdzenie nieważności rzeczzonego rozporządzenia w zakresie w jakim stanowi ono o pobraniu tymczasowego cła nałożonego na skarżącą.

— obciążenie Rady kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżącą wnosi o stwierdzenie nieważności Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim jej ono dotyczy.

Jako podstawę żądań skarżącą podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze skarżącą utrzymuje, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych identyfikując „produkty objęte postępowaniem” poprzez zdefiniowanie zbyt uproszczonych kategorii produktów. Ponadto skarżącą podnosi, że

Komisja dokonała niewłaściwego porównania z towarami wyprodukowanymi w Stanach Zjednoczonych Ameryki.

Po drugie skarżącą twierdzi, że Rada naruszyła art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ wycofując w zaskarżonej decyzji objęcie skarżącej indywidualną procedurą, chociaż ta indywidualna procedura była udzielona jej początkowo przez Komisję podczas postępowania administracyjnego poprzedzającego publikację rozporządzenia tymczasowego ⁽³⁾.

Po trzecie skarżącą utrzymuje, że Rada naruszyła art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nakładając ostateczne cło i decydując o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na wywóz do UE „produktów objętych postępowaniem” skarżącej, ponieważ decyzje te opierały się na oczywistym błędzie w ocenie, jeżeli chodzi o istnienie zagrożenia znaczną szkodą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 262, s. 19

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 289/2009 z dnia 7 kwietnia 2009 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 94, s. 48)

Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2010 r. — De Lucia przeciwko OHIM (De Lucia La natura pratica del gusto)

(Sprawa T-2/10)

(2010/C 51/83)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Domenico De Lucia SpA (San Felice a Cancelli, Włochy) (przedstawiciel: adwokat S. Cutolo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Egidio Galbani SpA (Melzo, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 października 2009 r. w postępowaniu R 37/2009-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „De Lucia/La natura pratica del gusto” (zgłoszenie nr 4 962 346) dla towarów należących do klas 29, 30 i 31

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Egidio Galbani SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „LUCIA” (nr 620 716) dla towarów należących do klas 29 i 30; graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Galbani-Santa Lucia” (nr 2302677) dla towarów należących do klasy 29; graficzny krajowy (zarejestrowany we Włoszech pod numerem 67 470) i międzynarodowy (nr 256 299) znak towarowy „LUCIA” dla towarów należących do klasy 29; krajowy (rejestracja we Włoszech pod numerem 597 377), graficzny międzynarodowy (nr 601651) i wspólnotowy (nr 70 185) znak towarowy „Santa Lucia” dla towarów należących do klas 29 i 30; słowny krajowy (zarejestrowany we Włoszech pod numerem 131 028) i międzynarodowy (nr 256 299) znak towarowy „Santa Lucia” dla towarów należących do klasy 29 oraz słowny wspólnotowy znak towarowy „Santa Lucia” (nr 70 128) dla towarów należących do klas 29 i 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu, w zakresie dotyczącym określonych towarów należących do klasy 31

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania w odniesieniu do „tytoniu” (klasa 31) i dopuszczenie do rejestracji dla tego towaru

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a także brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie wniosku o zastosowanie art. 12 lit. a) tego rozporządzenia

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2010 r. — Al Saadi przeciwko Komisji

(Sprawa T-4/10)

(2010/C 51/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Faraj Faraj Hassan Al Saadi (Leicester, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Jones, Barrister, Mudassar Arani, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009 z dnia 13 października 2009 r. w zakresie w jakim dotyczy skarżącego;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący zmierza, na podstawie art. 263 TFUE, do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009 ⁽¹⁾ z dnia 13 października 2009 r. zmieniającego po raz 114. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 ⁽²⁾ wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami, które przewiduje umieszczenie skarżącego w wykazie osób i podmiotów, których fundusze i inne środki gospodarcze zostały zamrożone.

Nazwisko skarżącego zostało najpierw zamieszczone w załączniku I rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 w drodze rozporządzenia Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. ⁽³⁾, które zostało dalej zastąpione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 46/2008 ⁽⁴⁾ z dnia 18 stycznia 2008 r. W swoim wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawach połączonych C-399/06 P Hassan przeciwko Radzie i Komisji i C-403/06 P Ayadi przeciwko Radzie ⁽⁵⁾, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 46/2008 w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego.

Na poparcie swojej skargi skarżący przedstawia następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżący twierdzi, że sporne rozporządzenie narusza jego prawo do obrony, w tym prawo do bycia wysłuchanym jak również prawo do skutecznej ochrony sądowej i nie naprawia naruszeń tych praw. Ponadto Komisja nie przedstawiła dowodów uzasadniających zamrożenia funduszy skarżącego, tym samym uniemożliwiając skarżącemu obronę w odniesieniu do tych dowodów.

Po drugie skarżący twierdzi, że Komisja nie wykazała przekonujących względów uzasadniających utrzymanie wobec niego zamrożenia funduszy, naruszając jej obowiązek wynikający z art. 296 TFUE.

Po trzecie skarżący twierdzi, że Komisja nie dokonała oceny całości właściwych faktów i dowodów decydując o przyjęciu spornego rozporządzenia, a tym samym popełniła oczywisty błąd w ocenie. Skarżący dalej twierdzi, że nigdy nie brał udziału w jakiegokolwiek działalności terrorystycznej więc żadne sankcje finansowe lub środki zapobiegawcze względem niego nie są konieczne.

Po czwarte skarżący twierdzi, że bezterminowe ograniczenie prawa własności skarżącego nałożone spornym rozporządzeniem stanowi nieproporcjonalne i niemożliwe do przyjęcia ograniczenie skarżącego prawa do poszanowania własności, które nie jest uzasadnione żadnymi przekonującymi dowodami.

-
- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 954/2009 z dnia 13 października 2009 r. zmieniające po raz 114. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami (Dz.U. 2009 L 269, s. 20).
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. 2002 L 139, s. 9).
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. zmieniające po raz dwudziesty piąty rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. 2003 L 303, s. 20).
- (4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 46/2008 z dnia 18 stycznia 2008 r. zmieniające po raz 90. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami (Dz.U. 2008 L 16, s. 11).
- (5) Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawach połączonych C-399/06 P Hassan przeciwko Radzie i Komisji i C-403/06 P Ayadi przeciwko Radzie, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2010 r. — Sviluppo Globale przeciwko Komisji

(Sprawa T-6/10)

(2010/C 51/85)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sviluppo Globale GEIE (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Sciaudone, R. Sciaudone i A. Neri)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 listopada 2009 r. i z dnia 26 listopada 2009 r.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest z jednej strony na decyzję Komisji z dnia 10 listopada 2009 r., w drodze której Komisja odrzuciła ofertę złożoną przez konsorcjum ITAK (skarżący był członkiem tego konsorcjum i sprawował zarząd na jego rzecz) w ramach zamówienia publicznego EUROPEAID/127843/D/SER/KOS, mającego za przedmiot wsparcie administracji celnej i skarbowej w Kosowie, a z drugiej strony na decyzję Komisji z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie wniosku konsorcjum ITAK o udzielenie dostępu do dokumentacji tego zamówienia publicznego.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 10 listopada 2009 r. skarżący opiera na następujących zarzutach:

— naruszenie obowiązku uzasadnienia z tego względu, że Komisja nie przekazała żadnych informacji co do cech i zalet wybranej oferty;

— naruszenie obowiązków Komisji określonych w pkt 2.4.15 „Praktycznego przewodnika dla zamówień publicznych w związku z działaniami zewnętrznymi” Wspólnoty Europejskiej oraz jej obowiązku starannej administracji. Pozwana nie odpowiedziała bowiem na zastrzeżenia podniesione na podstawie pkt 2.4.15 przewodnika;

— oczywisty błąd w ocenie jakości oferty technicznej złożonej przez konsorcjum ITAK, w zakresie w jakim komitet oceniający uznał za niewystarczającą i nieodpowiednią technicznie ofertę złożoną przez trzy organy administracji (skarbowej celnej) z aż trzech państw członkowskich Unii Europejskiej;

— oczywisty błąd w ocenie cech oferty technicznej, na którą udzielono zamówienia. Komitet oceniający przyznał ofercie konsorcjum złożonego z biegłych informatyków i kierownika zespołu, który w przeszłości otrzymywał przeciętne oceny od Komisji, nadzwyczaj wysoką ilość punktów.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 26 listopada 2009 r. skarżący opiera na następujących zarzutach:

— naruszenie art. 7 rozporządzenia Komisji nr 1049/2001⁽¹⁾, ponieważ Komisja nie rozpatrzyła wniosku o udzielenie dostępu niezwłocznie, nie wysłała potwierdzenia odbioru i uznała, że może ten wniosek po prostu zignorować;

- naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ Komisja nie rozpatrzyła niezwłocznie wniosku potwierdzającego złożonego przez konsorcjum ITAK i również w tym przypadku nie wysłała potwierdzenia odbioru, a w końcu uznała, że może odpowiedzieć na wniosek po upływie terminu przewidzianego na odpowiedź;
- naruszenie ogólnych zasad dotyczących dostępu do dokumentów, które zostały określone w rozporządzeniu nr 1049/2001 i w odnośnym orzecznictwie. W szczególności Komisja posunęła się do tego, że nie udzieliła nawet tych informacji, które przekazano wcześniej skarżącemu;
- w ostatniej kolejności naruszenie art. 4 ust. 2, 3 i 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Postanowienie Sądu z dnia 18 grudnia 2009 r. — Balfe i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-219/09) (¹)

(2010/C 51/86)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził częściowe wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 5 stycznia 2010 r. — Shell Hellas przeciwko Komisji

(Sprawa T-245/09) (¹)

(2010/C 51/87)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 5 stycznia 2010 r. — Société des Pétroles Shell przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/09) (¹)

(2010/C 51/88)

Język postępowania: francuski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2009 r. — Serifo przeciwko Komisji i Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

(Sprawa T-438/09) (¹)

(2010/C 51/89)

Język postępowania: włoski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

2010/C 51/83	Sprawa T-2/10: Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2010 r. — De Lucia przeciwko OHIM (De Lucia La natura pratica del gusto)	45
2010/C 51/84	Sprawa T-4/10: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2010 r. — Al Saadi przeciwko Komisji	46
2010/C 51/85	Sprawa T-6/10: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2010 r. — Sviluppo Globale przeciwko Komisji	47
2010/C 51/86	Sprawa T-219/09: Postanowienie Sądu z dnia 18 grudnia 2009 r. — Balfe i in. przeciwko Parlamentowi	48
2010/C 51/87	Sprawa T-245/09: Postanowienie Sądu z dnia 5 stycznia 2010 r. — Shell Hellas przeciwko Komisji	48
2010/C 51/88	Sprawa T-251/09: Postanowienie Sądu z dnia 5 stycznia 2010 r. — Société des Pétroles Shell przeciwko Komisji	48
2010/C 51/89	Sprawa T-438/09: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2009 r. — Serifo przeciwko Komisji i Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego	48

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL